خونکار

(ناول)

لیکوال: نصیراحمد احمدي

د چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

عرفان الله دانشیار

خـونـکـا ر

لـیـکـو ا ل : نـصـیـر ا حـمـد ا حـمـدي

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم : خونکار
لیکوال: نصیراحمد احمدي
د لیکوال د تلیفو شمیره: ۰۷۰۰۲۵٦۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس
nasirahmad_ahmadi@yahoo.com

چاپ شمیر: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه: مومند خپرندویه ټولنه _ جلال اباد
کمپوز : پخپله لیکول
د پښتۍ ډیزاین: احمد شا امیري
چاپ کال: ۱۳۸۹ ل

خـونــكـا ر

لـيـكـو ا ل :   نـصيـر احـمـد احـمـدي

بسم الله الرحمن الرحيم

خـونــکـا ر

لــیـکـو ا ل :   نـصـیـر احـمـد احـمـدي

ډالۍ

تکړه لیکوال، کره کتونکي او د نظر خاوند ښاغلي اسد الله غضنفر ته!

سپوږمۍ وه، سړي منډې وهلې...ساه یې لنډه لنډه کېده، یو ځای ولوېد، ببرته پورته شو، پښې یې ببسېکه وې، پر وچو پاڼو وخوت، زړه یې ولړزېد، شا ته یې وکتل، پر اوږه کې یې نری درد تېر شو، لاس یې ورووړ، ګوتې یې په وینو لندې شوې، څو ګړندي ګامونه یې واخیستل، پښه یې د دوو تیږو تر منځ بنده شوه، پړمخې پرېووت، له خولې یې لاړې وبهېدې، د ولاړېدو سېکه یې نه لیده، یوې ټیټې ونې ته ور وښوېد، د ونې تنې ته یې څنګ ولګاوه، غوږونه یې څک کړل، چوپه چوپتیا وه، چرچرک نارې وهلې....

لـیکـو ال: نـصیـر احـمـد احـمـدي

سړي سره ساه واخیسته، پورته یې وکتل، یوه ستوري منډه کړه، تر یوه ځایه سپینه رڼا ورپسې وه، وروسته ورک شو.

سړی ښه شیبه غلی ناست و، بیا یې ګېډه توده شوه، لاس یې وروواړ، ټټر یې پر وینو لوند و. ورو ولاړ شو، زړه یې سستي ورکوله...خوا یې راګرځېده...ټوخي واخیست، خو لې ته یې لاس ونیو، ساه یې تر پزې راووته. څو ګامه یې واخیستل، پښې یې درنې وې، وینه یې ورانه ته ورسېده، وروسته یې ښی بوټ هم لوند شو، ټول بدن یې لړزېده....

ځنګنونه یې پر تیږو ولګېدل، باڼه یې سره ور وستل، د کورنۍ غړي یې سترګو ته ودرېدل، لاسونه یې پر ځمکه ولګول، سترګې یې رڼې کړې، پورته یې وکتل، ستوري د اوښکو له لاسه تت ښکارېدل...

سر یې وځړېد، زړه یې ولړزېد، لاسونو ته نږدې یې تور بوټونه ښکارېدل، د یوچا لمن یې پر مخ ولګېده، پاس یې وکتل، بنیادم و، سپوږمۍ د یوه تبر د څوکې پر سر ولاړه وه، تبر په شدت ټیټ شو، د سړي په غاړه کې څړیکه شوه، پر سترګو یې تیاره راغله، کیڼ اړخ ته ړنګ شو، وینو داره وکړه، یوه لیکه لندې تیږې د سپوږمۍ رڼا ته وځلېدې...

* * *

یوه پیغله له کلا ووته، باغ ته ولاړه، یوه سپینه جنت کوکۍ (شب پرکه) پر سره ګل ناسته وه، د نجلۍ ګرده لمن له بوټي سره ولګېده، ګل وښورېد، جنت کوکۍ خپل سپین وزرونه ورپول، والوته، په هوا کې له یوه بل پتنګ سره یو ځای شوه، وروسته په شنو پاڼو کې تر سرو مڼو پټ شول.

نجلۍ د لښتي پر ژۍ کېناسته، پلاستیکي چوټې (چپلکې) یې پر شنه چمن کېښودې، لښتي ته یې پښې وروغځولې، اوبه سړې وې.

لـیـکـو ا ل : نـصیـر احـمـد احـمـدي

یو دم یې د ښی پښې بټه (غټه) ګوته وتخنېده، اوبو ته یې وکتل، یوه کوچني خړ کب یې د دوو سپینو ګوتو په مینځ کې خوله وهله....نجلۍ پښې ته ټکان ورکړ، کب په اوبو کې مخ پورته لاړ.

نجلۍ ښي لور ته وکتل، د شنو پاڼو له چولو څخه د تاکونو په مینځ کې خړه کوټه ښکارېدله، چوپه چوپتیا وه، یواځې مرغۍ چونېدلې....

نجلۍ مخ ته څو لپې اوبه ورواچولې، اوبه وڅڅېدې، سپینه غاړه یې لنده شوه، خوند یې ورکړ، بیا یې لپه ډکه کړه، اوبو له پاسه د مرغۍ خړ چوچوڼی (بچی) راووړ، نجلۍ ور پورته کړ،د مرغۍ د چوچوڼي نوې راوتلې بڼکې لندې وې...نجلۍ د مرغۍ چوچوڼی پر شنو وښو کېښود، سهارنی لمر ښه پرې ولګېد، وزرې یې پرانیستې، غلی پرېووت.

نجلۍ یوه شېبه کېناسته، لنډه، لنده زنه یې ځلیدله...وروسته د کلا په دېوال کې باغ ته پرې شوې وړه لرګینه دروازه پًرانیستل شوه، یوه په عمر پخه ښځه په وره کې ودرېده، یوې، بلې خواته یې وکتل، په زوټه (زوره) یې وویل:

_غوټۍ!

نجلۍ ولاړه شوه، ورغله، ښځې ته یې وکتل، د هغې څیره نیولې وه.

نجلۍ وویل:

_ولي خپه یې؟!!!

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_پلار دي لا نه دی راغلی.

_څه؟!

_هو لورکۍ! تیر ماخستن ستا د تره کره و، له هغه سره یې دکاریزه د اوبو په ویش خبرې کولې، ویل یې چې ناوخته راځي.

نجلۍ یوه شېبه غلې وه، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_ما ویل چې په کوټه کې به وي.

ښځې تندی تریو کړ:

_نه!

نجلۍ وويل:

_زړه مه خوره! جانکو د تره کره ور ولېږه، درک به يې مالوم شي.

ښځې وويل:

_ښه ده، زه به ورته ووايم.

نجلۍ د ونو په مينځ کې ولاړې خړې کوټې ته وکتل، په خشکه يې وويل:

_هغه خو لا تر اوسه ويده دی.

* * *

د غرمې سيورى ړنګ و، د کلا تر مخ د مېلمنو اوږده کوټه له کليوالو ډکه وه، ټولو لونګۍ تړلې وې، لمر سوځولې خړې څېرې يې درلودې. پر غولي ليکي ليکي ګيلم (ټغر) هوار و، يوه له اوبو ډکه بدنۍ او دوه تُفدانۍ ايښې وې..

نور غلي ول، يواځې په بر سر کې ناستو سپين ږيرو خبرې کولې...دوى په پسونو کې د ټک ناروغى يادوله، يوه شکايت درلود چې په درې شواروزه کې يې يوولس پسونه مردار شول، بل ټک يوه ساري ناروغي بلله، ويل يې چې مړه پسونه بايد تر خاورو لاندې شي، خو درېيم د دې خبرې مخالف و، ده هر څه د خداى له خوا ګڼل....

داوخت په وره کې يو سړى ودرېد، کليوالو ورته وکتل، د سړي څېره نېولې وه، ويل يې چې ملک عطا الدين په خپله خسر ګنۍ کې هم نه و.

کليوال په اندېښنه کې ول، د کلي ملا وټوخل، په زامت يې وويل:

_زړونه غټ ونيسئ، ملک صيب د بدو سړى نه دى، چېرته به تللى وي، په الله يې وسپارئ! پيدا به شي.

خـو نــکـا ر

لــیـکـو ا ل : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

.له دې سره يې دېوال ته ولاړې لکړې ته لړزانده لاس ور وغځاوه، په زوره يې وويل:

_يا الله! د خدای د يادولو وخت دی.

شېبه وروسته په کوټه کې يواځې يو سړی پاتې شو، ده کړه پزه درلوده، په ږيره کې يې سپين ډکي ډېر ول، چرتي ښکارېده.

سړی يوه شېبه ناست و، بيا ولاړ شو، په تگ کې يې کيڼه پښه درنه پسې اخيسته، له کوټې ووت، د کلا لويه دروازه يې ببرته کړه، غوټېى منډه ور واخيسته، پيچلي تور ويښته يې پر تندي پراته ول، وړې سترگې يې سرې ښکارېدلې...په زوټه يې وويل:

_کاکا! د پلارجان مې کوم درک ونه لگېد؟!

د سړي سر وځړېد، ورو يې وويل:

_هر ځای مو پسې ولټاوه، خو...

يوه تېره چيغه يې په غوږو کې ننوته:

_په څه بلاه دې وخوړ؟ هه!

د کتار خړو کوټو تر مخ په عمر پخه ښځه ولاړه وه.

سړي وويل:

_چټياټ مه وايه!!!!

ښځې يودم کوکه کړه، نجلۍ منډه ور واخيسته، ښځه يې تر مټ ونيوله، ورو يې وويل:

_مورې! رسوايي مه جوړوه! رابه شي!

ښځې سړي ته وکتل، چيغه يې کړه!

_ووايه! څه ټکه دې پرې واچوله؟! تر کوم پاڼ دې لاندې کړ، هه؟!

دوه زړې ښځې له کوټې راووتې، په عمر پخه ښځه يې تر مټ ونيوله، په وره يې ننه ايسته.

غوټېى ببرته سړي ته ورنږدې شوه، په ژړغوني غږ يې وويل:

_کاکا! پلار مې بيگا له تا سره و؟ نه؟!!!

سړي په خپله پزه لستوني تېر کړ، شونډې يې وخوځېدې:

_هو! موږ تر ناوخته ناست وو، د اوبو پر سر نه سره جوړېدو، وروسته مو د ځمکې د ويش کاغذونه رامینځته کړل، ښکاره ليکل شوي وو، چې پلار دې د کاريز په اوبو کې دوه شواروزه (۱) حق لري، خبره له جنجاله پرته خلاصه شوه، دې ماخستن ناوخته زموږ له کوره ووت.

نجلۍ وويل:

_پلارجان به چېرته تللی وي؟

د سړي سر وځړېد:

_نه پوهيږم. کليوالو هرځای پسې ولټاوه، خو...

کړپ شو، د کلا د لويې دروازې دواړه پلې پرانيستل شوې، پر يوې خرې د شوتلې غټ بار تړلی و، د بار پر سر يو لوی لور ټومبلی ښکارېده، د خرې له دواړو خواوو د شوتلې شنه ډکي ځړېدل. په خرې پسې يوه خيرن ځوان گامونه اخيستل... دی هډور سړی و، مړه بړيره يې درلوده، سترگې يې غټې وې، پر تندي يې د کالدانې لوی داغ ښکارېده.

سړي ورغږ کړ:

_جانکو!

ځوان، بار پرېښود، ورغی، سړي ته مخامخ ځوړند سر ودرېد.

سړي وويل:

_ته د شپې په باغ کې وې؟

ځوان د ((هو)) په ننبه سر وخوځاوه.

د سړي شونډې وخوځېدې:

_د باغ د پوال ته نږدې عمومي لاره ده، کوم غږ، ټوخی یا د دروازې کړپ دې وانه ورېد؟

ځوان د ((نه)) په بڼه سر وخوځاوه.

سړي خرې ته وکتل، په اخور کې يې خوله وهله...دواړو خواوو ته تړلو غواوو غړۍ ورغځولې وې، په خپلو اوږدو ژبو يې له بار څخه ځړېدلې شوتله ور ټولوله...

سړی ځوان ته اشاره وکړه، هغه لاړ، له بار سره يوځای کاهدانې ته ننوت.

نجلۍ هم کوټې ته لاړه، سړي شاوخوا وکتل، د دېوال سيوري ته پر اخور کېناست، سترګې يې واړولې، تر يونيم دوه جريبه ځمکې خړ دېوالونه راتاو ول، د کلا هر کونج يو برج درلود، برجونه تر دېوالونودوه_ درې ګزه لوړ ښکارېدل، د کلا مينځ سپيره ډاګ و، يواځې يوه دېوال ته نږدې د سنځلې زړه ونه ولاړه وه، د سر پاڼې يې د د يوال پر وروستۍ پخڅې پرتې وې.

داوخت يې د دروازې کړپ واورېد، دوه ښځې کلا ته ور ننوتې، سړي ته يې وکتل، د يوې بې اختياره له خولې را ووتل::

_خواره سې، غوث الدين دی!

دواړو پر مخونو ټکرې ورکش کړل، ګړندي ګامونه يې واخيستل، پر يوه خونه ننوتې.

غوث الدين تر پنځوسو کلونو اوښتی و، په ځوانی کې يې يوې کليوالي ته سترګه ټينګه کړې وه، هغې خپلو ورونو ته ژړلي ول، ورونړه يې له بيلچو سره د غوث الدين په کور ورغلي ول، هغه يې په خپل کور کې دومره ډبولی و چې په کټ کې يې شکسته بند ته وړی و، د ورانه مات هډوکی يې کوږ جوش شوی و، ځکه يې په تګ کې ستونزه درلوده، دی له هماغه ورځې راهيسې په بدعمله مشهور شو، د کلي تورسرو به لار ورنه کږوله، دی يې په پوست پاک نه باله.

غوث الدين وروسته يو په بل پسې دوه ودونه وکړل، خو اولاد يې نه درلود.

غوث الدين يوه شببه پر اخور کېناست، وروسته يې ګرمي وشوه، خپل کورته لاړ.

* * *

مازدېګر جمعه ولاړه وه چې يو چا غږ کړ:
ـیو مړی موندل شوی دی.
غوث الدين سلام وګرځاوه، شا ته يې وکتل، د کلي ګوروان و.
غوث الدين په بيړه وويل:
ـڅه چټياټ وايې؟!!
ګوروان وارخطا شو:
ـزه، زه نه يم خبر، يو کوچی راغلی دی.
غوث الدين په بيړه له جوماته ووت. د باندې يو سړی ولاړ و، لښته يې په لاس کې وه، پر ږيره يې شنه نصوار پراته ول.
غوث الدين ورمخته شو، ويې پوښتل:
ـڅه خبره ده؟
سړي په ډېر کوچياني غږ ځواب ورکړ:
ـخدايزده، د غونډۍ په لمنه کې مې رمه پېوله چې سپی سره خوله راغی، ما ويل چې کومه مږزګه (مړ حيوان) به يې موندلې وي، خو چې ورغلم، له خاورو، د يو چا په وينو لړلی لاس راوتلی و.
دا وخت دربی شو، ډله کليوال له جوماته راووتل، غوث الدين د غونډۍ خواته روان شو، نور خلک تر کوچي راوګرځېدل.
غوث الدين له کلي ووت، کليوال هم ور ورسېدل، د غونډۍ په لمن کې مېږو او پسونو خولې وهلې...
کوچي څو تيږو ته لاس ونيو، کليوالو منډه کړه، دوی ټول تر غوث الدين مخکې شول، غوث الدين پښه ورپسې کرښوله....
کليوال پر يوه ځای سره راټول ول، غوث الدين يوې خواته کېناست، سر ته يې لاس ونيو، وروسته يې يو ورو غږ واورېد:

_عطاالدین دی.
غوث الدین په زحمت ولاړ شو، خلکولار ورکړه، مړي ته یې وکتل، ځنګنونه یې پر ځمکه ولګېدل، یودم یې کوکه کړه.
ملا او دوو نورو کلیوالو لاسونه ترې راوګرځول، سرې یې له هغه ځایه لیرې کړ، شپږمه وروسته کلیوالو سلامت جسد راوېست، غاړه یې یواځې پر پوستکي بنده وه، په ښۍ اوږه کې یې هم لوی پرار جوړ شوی و.
جسد د ښورولو نه و، همالته یې پرېیست، یوه سپین ږیري ځادر پرې وغوړاوه، بل کلیوال په کټ پسې ولاړ.

* * *

درې ورځې ووتې، خو د غوټۍ او د هغې د مور کوکې خلاصي نه شوې، کلا به تل له تور سرو ډکه وه، هره نوې ښځه چې به په کلا ننوته، کوکو به زور واخیست، څو شپې به لوړې وې، خو وروسته به یې غږ ټیټ شو.
جومات ته به هم ډله ډله نارینه راتلل، لاسونه به یې پورته کړل، یوه ډله به ولاړه شوه، بله به کېناسته. د چایو له پاره په دوو بخاریو پسې اور بل و.
یوه اوونۍ نوره هم ووته، خلک کم شول، وروسته به بیا په ورځ کې یواځې دوو _دریو تنو لاسونه پورته کول.

کله چې غوث الدين د خپل ورور له مرگه وروسته په لومړي ځل کلا ته ورغی، ورېندار يې منډه ور واخيسته، سړی يې تر گرېوانه ونيو، د هغه پر مخ يې نوکارې ور ولگولې، بيا دوو زړو ښځو په کوټه ننه ايسته...

غوث الدين يوه شېبه په سرای کې ودرېد، له کاهدانې څخه د ساتول غبر اورېدل کېده، وروسته دالان ته ور ننوت.. غوټۍ دېوال ته ناسته وه، د تره په ليدو يې پښې ور ټولې کړې، غوث الدين هغې ته وکتل، د پېژندو نه وه، وچه کلکه ښکارېده، په څپولي گاړگوټي ويښتو کې يې د بوسو خلي بند ول، په غومبرو يې د اوښکو وچې ليکې ښکاريدلې...

غوث الدين د هغې تر څنگ کېناست، يوه شېبه غلی و، وروسته يې د نجلۍ سر ور ړنگ کړ، هغې خپل تندی د سړي پر کينه اوږه ولگاوه، په چيغو چيغو يې وژړل....

ښه شېبه ووته، د نجلۍ اوښکې نه تم کېدې، هماغسې يې ژړل...

سړي ورو وويل:

_غوټۍ لورې ! بس ده!

د نجلۍ ژړا زور ونيو....

سړي د هغې سر په خپل ټتر پسې ټينگ کړ:

_بس ده نور.

نجلۍ ژړل....

ښه شېبه ووته، سړي وويل:

_مور ته دې ووايه چې ځان تيار کي، همدا اوس زموږ کره ځو، نور به هلته اوسئ!

نجلۍ ورو ورو ژړل...

سړی يوه شېبه کېناست، بيا د باندې ووت، لمر تيزې کوله، د کلا مينځ سپېره ښکارېده، له کاهدانې څخه لا د ساتول غبر اورېدل کيده...

سړي گامونه واخيستل، کاهدانې ته ور ننوت، جانکو رشقه وړوله...

سړی یوې خواته کېناست، کاهدانه سړه وه، د چت په لرگیو کې د مرغۍ چوچوڼې چونېدل، په لویه دریڅه کې د بمبرو (سرو غومبسو) ځالې را ځوړندې وې، له کاهدانې څخه د وړې شوې رشقې بوی ته.

غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:

_جانکو!

ځوان غټې سرې سترگې ور واړولې.

سړي وویل:

_ته به له دې هیسته یواځې یې ، په کلا، باغ او غواوو پام کوه!

ځوان د « هو» په نښه سر وخوځاوه، بېرته د رشقې په میده کولو بوخت شو.

ناڅاپه یوه زوروه چیغه تاوراتاو شوه!

_ته خونکار یې! موږ ستا کور ته نه ځو!!!

غوث الدین په بیړه شا ته وکتل، ورېنداره یې وه، ولاړ شو، په خشکه یې وویل:

_چټیاټ مه وایه!! که نه نو...

ښځه په خبره کې ور ولوېده:

_که نه نو څه؟ هه! مړه مې که ، هه!

له دې سره یې منډه کړه، د جانکو له لاسه یې ساتول ور واخیست، کړنگ شو، ساتول د سړي پښنو ته نږدې د لور د تېرولو پر ډبره ولگېد، ښځې چیغه کړه!

_هه! مړه مې که، غاړه مې را پرې که، ته خو د غاړو په پرې کولو کې ډېر تکړه یې، د خپل ورور غاړه دې څنگه ور پرې کړه؟ هه! ته پوهېدې چې هغه زوی نه لري، اته شله جریبه ځمکه، باغ، کلا او نورمیراث یې تاته پاتې کیږي....

غوث الدین غلی ولاړ و، څو ښځې ورغلې او د غوټۍ مور یې په کشولو کشولو له کاهدانې ویسته.

غوث الدین خپل سر پر ځنگانه کېښود، یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته یې د ساتول غږ واورېد.

لـيـکـو ا ل : نـصيـر احـمـد احـمـدي

غوث الدين هماغسي ځوړند سر ناست و، کله کله به د ساتول له ټکا سره يو ځاې د ښځې ښېراوې پورته شوې ((غوث الدينه! ټک له ټکه شې،مېنه دې سپېره شه، خداى دې د مابښام پاستي ته اړ که....))

ښه شېبه ووته، بيا د سړي ځنګ ته څوک کيناست، غوث الدين سر پورته کړ، غوټۍ وه، وړې سترګې يې سرې وې، پر سرو شونډو يې تور پتري ښکارېدل.

د سړي ستر ګې له اوښکو ډکې شوې، په غريو کې يې وويل:

_ما به څنګه خپل مشر ورور واژه! هه! ته ووايه؟ !

غلی شو.

جانکو له کاهداني ووت.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې سوړ اسويلی ويست، په خوابدي غږ يې وويل:

_د چا چې خپله برخه ميراث وي، د نورو جايداد به څه کوي؟!

نجلۍ څه ونه ويل، د مرغۍ چوچوڼي ببړته په چونېدا راغلي ول، کله کله به د بمبرو د وزرونو بنګا هم پورته شوه.....

* * *

مازدېګر و، د کلا د لويديځ دېوال سيوری پر کتار ولاړو خړو کوټو پروت و، مور او لور غلې ناستې وې، مور پر دېوال ځوړند عکس ته کتل،په عکس کې ملک عطاالدين شخه لونګۍ تړلې وه، برېتونه يې پر شونډو پراته ول، سترګې يې ځلېدلې.

ناڅاپه يو درب شو، مور او لور يوبل ته وکتل، نجلۍ په منډه له کوټې ووته.

په چوتره کې غوث الدين ولاړ و، په لاس کې يې چيلم نيولی و، پښو ته يې په بوغبند کې تړلې بستره ښکارېدله، پر غولي د بسترې دلوېدو دوړه لا نه وه ناسته.

د ښځې غږ واورېدل شو:

_څوک دی؟

نجلۍ په وېره خپل تره ته وکتل، غوث الدين ووېل:

_زه به نور دلته اوسم.

د دروازې پله له دېوال سره ولگېده، يوه لويشت کاهگل لاندې ولوېد، ښځه د کوټې په وره کې ودرېده، په خشکه يې ووېل:

_څنگه دې دومره زړه وکړ، تا خپل ورور...

د سړي تندی تريو شو، يوه زوروره چيغه يې تر خولې راووته!

_بس که پليتې!

ښځې وژړل، په منډه کوټې ته ننوته

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې نجلۍ ته وکتل، ورو يې ووېل:

_مور دې پوه که، په دې څلورو دېوالونو کې دوه تور سرې يواځې نه شم پرېښودلای.

نجلۍ په لړزانده غږ ووېل:

_ خو ستا دواړه ميرمنې هم يواځې دي، هغوی...

سړی په خبره کې ور ولوېد:

_زړه مه خوره! ما خپل اوښي ته ويلي دي، دی به تر هغو زموږ په کور کې وي چې ستا د مور غوسه سړه شي، وروسته به تاسو هم له ما سره اوسی!

نجلۍ غلې وه.

سړي سړه سا واخيسته، ورو يې ووېل:

_غوټۍ لورې! زه به په کومه کوټه کې اوسم؟

نجلۍ کيڼ لور ته اشاره وکړه، سړی گوډ گوډ روان شو، لرگينه درنه دروازه يې خلاصه

کړه، نمجن سوړ بوی يې په سپړمو ننوت،کوټې دريڅه نه درلوده، په مينځ کې يې يو پلاستيکي فرش ويړ (هوار) و.

سړی يوه شېبه ځای پر ځای ودرېد، سرای ته يې وکتل، يوه برج کوچنۍ اورسۍ درلوده، په چوکاټ پورې يې خيرې خيرن پلاسټيک با د رپاوه.

سړي وويل:

_د برج په کوټه کې څه شی دي؟

د نجلۍ شونډی وخوځېدې.

_هيڅ، يواځي د وړو زوړ کندو ايښی دی.

سړی يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:

_غوټۍ لورې! ما ته هلته ځای جوړ که!

نجلۍ غلې روانه شوه، له کوټې څخه يې پلاستيکي فرش ټول کړ، پر خټينو زينو وخته.

غوث الدين د چوترې پر ژۍ کېناست، کلا ته پرې شوې د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو و، په لاس کې يې سطل ښکارېده، نيغ ځاه ته ور روان شو، شېبه وروسته يې ډکه بوکه په سطل کې تشه کړه، بېرته باغ ته ولاړ.

چوپه چوپتيا وه، د جارو غبړ راته، د برج له وړې ورسۍ مړې دوړې راوتلې...

نجلۍ پر زينو راکښته شوه، غوث الدين ورته وکتل، د هغې له وړو سترګو راګرځېدلي اوږده تور باڼه سپېره ول. نجلۍ بستره ور پورته کړه، بېرته پر زينو وخته.

پاو وروسته د برج کوټه تياره وه، غوث الدين ورغی، له دريڅې نه پر مخامخ دېوال مازدېګرنۍ ژېړه رڼا لوېدلې وه، په رڼا کې لا د خاورو واړه ذرات په حرکت کې ول...

نجلۍ د کوټې د دېوال په يوه کونج کې د غنو تارونه جارو کول...

د ماښام له اذان سره هر څه سم شول، په وړه تاخچه کې يوه تُفدانۍ، راډيو، جاينماز او له اوبو ډکه بدنۍ ايښودل شوي وو.

خـونـکـا ر

لـیکـو ا ل : نـصیـر احـمـد احـمـدي

غوث الدین پر هواره توشکه اوږد وغځېد، پورته یې وکتل، پر چت یو لاس ښکلي تراشل شوي لرګي پراته ول. د کندو پر سر چیلم ښکارېده، د چیلم تر سر خانې شنې مرۍ را تاوې وې.

ملا د ماښام اذان وکړ، غوث الدین کېناست، خو په پښو کې یې د ولاړېدو سیکه نه لیده، شېبه وروسته په زحمت ولاړ شو، همالته یې څادر هوار کړ، د لمانځه نیت یې وتاړه، د سلام له ګرځولو سره تېرې کوکې پورته شوې، ور یې چوله کړ، لاندې یې وکتل، ورېنداري یې د یوه ځوان په غاړه کې لاسونه ور اچولې ول، ښځې په چیغو چیغو ژړل...

غوث الدین بېرته نیت وتاړه، دوه رکعته سنت یې وکړل، لنډه شېبه یې لاسونه لپه نیولي ول، وروسته پر زینو کښته شو، کوټې ته ور ننوت، ورېندار یې په منډه د باندې ووته.

ځوان ولاړ شو، د غېږې ور کولو لپاره یې خپل ټټر راویست، خو غوث الدین لاس ور وغځاوه، مخامخ پر توشکه ورته کېناست، ورو یې وویل:

_نه وې!

ځوان تر خپلې زرینې خولۍ لاندې ګوتې تېرې کړې، تور ویښته یې وګرول، شونډې یې وخوځېدې:

_له موټر سره تللی وم! څه وکم، پردۍ موټرواني ده، نن راغلم!

دواړه غلي شول.

غوټۍ کوټې ته ورغله، بل څراغ یې پر غولي کېښود، بېرته د باندې ووته.

ځوان پورته وکتل، په سپین ګرد مخ کې یې له اوښکو ډکې غټې تورې سترګې وځلېدې، بېرته یې سر ټیټ شو.

غوث االدین یوه چونډۍ نصوار تر ژبې لاندې کړل، یوه شېبه ناست و، وروسته له کوټې ووت.

د سړي له وتو سره سم ښځه کوټې ته ورغله.

ځوان په ژړغوني غږ وویل:

_تروري ! کیسه څه وه؟

ښځه غریو واخیسته، ژړا یې کابو کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د قیامت نښې دي، ماته خو داسي ابسي چې ټول فساد په ګوډ کې دی.

ځوان نیغ ورته وکتل.

ښځې وویل:

_خدای مې دې غاړه نه بندوي، زه په غوڅو شکي یم.

د دروازې تر شا د غوټۍ له کاوړه ډک غږ واورېدل شو:

_وشرمېږه! په خپل لیوره پسې داسې خبرې کوې!

د ښځې د مخ ګونځې ژورې شوې، چیغه یې کړه!

"_چوپ که د ...

یو دم غلې شوه، خپل وراره ته یې وکتل، سر یې وځړېد.

ځوان سړه ساه واخیسته، ورو یې وویل:

_زماهم زړه ته نه لویږي.

ښځه غلې وه.

ځوان خپل څادر ور واخیست، ولاړ شو.

ښځې وویل:

_حمیده! ناوخته دی.

د ځوان شونډې وخوځېدې:

_ټپ ټپ (موټر سایکل) راسره دی.، سبا به سره وینو.

_مړۍ (ډوډۍ) خو وخوره!

_زړه ته مې نه کیږي.

له دې سره له کوټې ووت.

شېبه وروسته د کلا په مینځ کې د موټر سایکل د چالانېدوغږ تاو راتاو شو....

*   *   *

سهار اته بجې وې، غوث الدين په برج کې ناست و، ټوله کوټه د تنباکو سپين لوګي نيولې وه...ده د راډيو ستن تاووله، وروسته ولاړ شو، د ورسۍ تر څنګ ودرېد، د کلي کورونه خړ ښکارېدل، ليرې د غونډۍ په لمنو کې د کوچيانو تورې کېږدۍ ولاړې وې.

د موټر سايکل غږ يې واورېد، وره ته ورغی، لاندې يې وکتل، حميد و، پر تورو څڼو پرته زرينه خولۍ يې لمر ته برېښېدله...حميد يوه شېبه له خپلې ترور سره ودرېد، وروسته دواړه کوټې ته ننوتل.

غوث الدين پر زينو کښته شو، غوټۍ د څاه تر څنګ ناسته وه، لوښي يې پريمينځل، يوې تورې خيرنې پيشو په تال کې اېښو غوړو کاسو ته کتل.

غوث الدين باغ ته لاړ، دوه نازک بدنې منې يې ور وشکولې، د لښتې پر ژۍ کېناست.

لـیکـوال: نـصیـر احـمـد احـمـدي

چوپه چوپتیا وه، یو دم ټیم وټنګېد، زوروره ناره پورته شوه، له تاکونو څخه یو سیل خړي مرغۍ والوتې.

غوث الدین کیڼ لور ته وکتل، جانکو کوټې ته نږدې ولاړ و، غوث الدین ورغی، د دېوال سیوري ته په هوار شوي زاړه لیمځي کېناست، پر منې یې غاښونه ولګول، په ډکه خوله یې وویل:

_انګور څنګه دي؟

جانکو په لینده کې ګیټۍ کېښوده، شونډې یې وخوځېدې:

_رنګ یې وهلی، خو لا خوړو ته برابرنه دي.

له دې سره یې لینده د باغ پر دېوال کتار ناستو مرغیو ته ونیوله، تیږې له لاندنی پخځې مړه دوړه پورته کړه، مرغۍ والوتې، د منو پر ونو ور ټیټې شوې، ښاخو نه وځړېدل.

له کلا څخه د موټر سایکل د وتو غږ واورېدل شو.

غوث الدین ښه شېبه کېناست، بیا یې انګور راوغوښتل، تروه ول، خوند یې ور نه کړ، همالته پر لیمځې اوږد وغځېد، وروسته یې له لیرې د موټر سایکل غږ واورېد، غږ ورو، ورو نږدې کېده، غږ د باغ د دېوال تر څنګ تېر شو، بیا کلا ته ور ننوت.

غوث الدین سر پورته کړ، له ځان سره وبونګېد:

_د غوا زویه!

جانکو په حیرانی ورته وکتل.

غوث الدین بېرته سر ولګاوه، په خشکه یې وویل:

_د مور میړه راته پیدا شو، له بیګا راهیسې درې واره راغی!

شېبه ووته، زړه یې طاقت ونه کړ، کلا ته ورغی، ځوان له خپلې ترور سره پر چوتره ناست و، دوی په ټیټ غږ خبرې کولې، دواړه د غوث الدین په لیدو غلي شول.

سړی د چوترې پر ژۍ کېناست، حمید ولاړ شو، سړي ته یې برګ برګ وکتل، له موټرسایکل سره یو ځای له کلا ووت.

غوټۍ له کوټې راووته، تره ته یې له چایو ډک ګیلاس کېښود، غوث الدین تورې ګوړې ته لاس ور وغځاوه، ورو یې وویل:

_حمید ته دومره وخت مه ورکوی!

ښځې تندی تریو کړ، په خشکه یې وویل:

_حمید زما وراره دی!

سړي یوه ټوټه ګوړه خولې ته واچوله، د چایو سور یې پسې وکړ، ترخه موسکا یې پر تورو پلنو شونډو تېره شوه، په ملنډو یې وویل:

_ستا به وراره یې، زما هیڅ نه کیږي!

ښځې اور واخیست:

_دا زما کور دی، ته ...

سړی په خبره کې ورولوېد:

_له دې هیسته به زما وي.

ښځې یودم وژړل:

_ګومان مې سم وخوت، تا خپل ورور د جایداد له پاره وواژه.

غوث الدین وخندل، غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل، ښځه په منډه کوټې ته ولاړه.

سړی غلی شو، نجلۍ ته یې اشاره وکړه، هغه د ده تر څنګ کېناسته، ټول بدن یې لړزېده... سړي ورو وویل:

_ غوټۍ لورې! مور دې د اعصابو تکلیف لري، پوهه یې که!

نجلۍ په رېږدیدلي غږ وویل:

_خو تا او زما ابا پخوا هم سره خوړلي ول.

غوث الدین یوه شېبه غلی و، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

_منم! زموږ تر منځ د ځمکي د وېش او اوبو پر سر جنجالونه ول، يو بل ته مو چندان خوند نه ورکاوه، خو دا د دې مانا نه لري چې زه دي خپل ورور ووژنم.

سړی غلی شو، نجلۍ ورته وکتل، سترګې يې له اوښکو ډکې وې.

سړي وويل:

_مور دې پوه که! حميد به پر دې ګران وي، په نورو نه دی ګران! پر اوړو دې يې نه راسپروي.

نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل.

سړي يوه چونډۍ نصوار خولې ته واچول، ولاړ شو، ورو يې وويل:

_حميد به ستا د مور وراره وي، هغه هم ناسکه وراره، خو ته پېغله يې، تاته پردی دی.

* * *

د څراغ پر شیشه خړه شوپرکه راګرځېده، له شیشې سره ولګېده، د ښوروا په لنده ډوډۍ کې ولوېده.
غوث الدین لاس ور وغځاوه، شو پرکه یې له وزره ونیوله ، تر چوترې یې لاندي وغورځوله.
پیشو میو کړل، خپله ملا یې د غوث الدین پر ورانه وسولوله، سړي یو هډوکی پر خړه ځمکه کېښود، پیشو ژبه ورته راویسته.
د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، دروازه یې خلاصه کړه، د څراغ رڼا پر حمید ولګېده، ځوان له څه ویلو پرته ځوړند سر په یوه کوټه ننوت.
غوث الدین لاسونه پریمینځل، له کلا ووت، نیغ جومات ته لاړ، د ماخستن له لمانځه وروسته تر ډېره له کلیوالو سره ناست و، کله چې بېرته کلا ته ورغی، د کوټې په ورسۍ کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله. غوټۍ په چوتره یواځې ناسته وه.
غوث الدین برج ته وخوت، اوږد وغځېد، ښه شېبه ووته، ولاړ شو، په تاخچه کې ایښې تُفدانۍ یې ور واخیسته، نصوار یې تو کړل، ور چوله و، د پوري کولو له پاره ورغی، لاندې یې وکتل، نجلۍ هماغسې ناسته وه، په کوټه کې لا د څراغ ژېړه رڼا ښکارېدله..
غوث الدین ګړۍ ته وکتل، یوولس نیمې وې، تندی یې تریو شو، له برجه ووت، د غوټۍ تر څنګ کېناست، نجلۍ ته یې مخ ور واړاوه، د مخ پر یوې خوا یې د څراغ ژېړه رڼا لګېدله، سړي ورو وویل:
_خوب درځي؟
نجلۍ د « نه » په ښه سر وخوځاوه.
سړي وویل:
_خوب درځې! سترګې دې پړسېدلې دي.
نجلۍ غلې وه.

ښه شېبه ووته، غوث الدین کینې لاس سترګو ته ور نږدې کړ، دولس بجې وې. ولاړ شو، د کوټې په وره کې ودرېد، پر غولي کوټه کاغذونه پراته ول. ځوان د څراغ په رڼا کې یوه کاغذ ته کتل، وروسته یې ورو وویل:
_د کاریزه د ځمکې قواله نشته!
د ښځې تندی تریو شو، شونډې یې وخوځېدې:
_قواله به له زوی مړي غوثو سره وي، په هماغه شپه یې داوه (دعوه) وه، د غوټۍ پلار څو کاغذونه ور سره یوړل.
غوث الدین وټوخل، دواړو په بیړه ورته وکتل، ښځې پر پرتو کاغذونو د دسترخوان پیڅکه ور کش کړه.
غوث الدین ځوان ته وکتل، ورو یې وویل:
_مړۍ (ډوډۍ) دې وخوړه؟
دواړو په حیرانی ورته کتل
سړي بله پوښتنه وکړه:
_کاغذونه دي وکتل؟
ځوان وارخطا شو:
_نه، هو
_شپه دې دلته ده؟
_نه
_نو بیا څه ته ناست یې، نجلۍ ته خوب ورځي.
ښځې چیغه کړه!
_تاته حاجت نشته!
سړي هماغسي ځوان ته کتل، وروسته یې وویل:
_شپه ده، کلی مو هم لري دی، مور به دې پرېشانه وي.
ځوان خپل څادر ته لاس ور وغځاوه.

لـیکـو ا ل : نـصیـر احـمـد احـمـدي

غوث الدين د باندي ووت، باغ ته ولاړ، په کوټه کې زړه لمپه بله وه. غوث الدين ورغی، جانکو د باندي په تياره کې ناست و.
غوث الدين غاړه تازه کړه، جانکو ولاړ شو، غوث الدين زاړه بالښت ته ډډه ووهله، جانکو کوټې ته ننوت، شېبه وروسته يې بله لمپه د سړي تر مخ پر زاړه ليمڅې کېښوده.
جانکو وويل:
_منې درته راوړم؟!
_نه
جانکو سړي ته وکتل، څېره يې نېولې وه، پر خړ دېوال پروت سيوری يې لړزېده...
دواړه غلي ول، د ونو نږدې ښاخونه تک تور ښکارېدل، تر شا يې تپه تياره وه، پورته راڼه ستوري ولاړ ول، ليرې يوه سپي غپل....
غوث الدين يوه شېبه کېناست، وروسته ودرېد، حرکت يې وکړ، تر يوه ځايه د لمپې کمزورې رڼا پرې لگېدله، بيا په تياره کې ورک شو.

* * *

غوث الدين وويل:
_ غوټۍ لورې! بيگا په کوټه کې د چيلم سلامته سرخانه رانه ولوېده، فرش اېرو نيولی، يو جارو پرې تېره که!
نجلۍ د ((هو)) په نښه سر وخوځاوه، د غوا له پښو ولاړه شوه، ډک جام شيدې يې دالان ته يو وړې. غوث الدين د سخوندر پړی پرېښود، سخوندر تر غوا لاندي ووت، د غولانځې په رودلو يې پيل وکړ.

خـونــکـا ر

لـيـکـو ا ل : نـصيـر احـمـد احـمـدي

غوث الدين پر اخورکېناست، دالان ته يې وکتل، له دريڅو څخه يې تور لوګی راووت...

ښه شېبه ووته، بيا يې سخوندر په يوه جلا اخور وتاړه، روان شو.

نجلۍ له دالانه را ووته، په لاس کې يې جارو نيولې وه، تر غوث الدين مخکې شوه، په تګ کې يې وويل:

_کاکا! لږ ماتل شه!

سړی ببرته غواوو ته ورنږدې شو، غولي ته يې لاس کړ، په وچو خوشايو کې يوه زړه جارو پرته وه، هغه يې د يوې غوا ورانه ته ونيوله، وچ خوشايي ترې ولوېدل.

يو سونګی يې واورېد، شا ته يې وکتل، نجلۍ په منډه تېره شوه، ټکری يې مازې په غاړه کې بند و، له هر ګام سره به يې پيچلي اوږده ويښته له ملا جلا شول...نجلۍ په يوه وره ننوته.

يودم تېرې کوکې پورته شوې...د سړي له لاسه جارو ولوېده، پر چوتره وخوت، ورېندار يې له کوټې را ووته، چيغه يې کړه!

_ته خوني يې، زموږ له کوره ووزه !

کړپ شو، غوث الدين لاندې وکتل، يوه لاسي وړه بټۍ ورغړېده، د سړي له بوټ سره ولګېده، ښځې په ژړا کې وويل:

_دا د غوټۍ د پلار لاسي بټۍ ده!

سړي بټۍ ته په حيرانی کتل...

له کوټې څخه د غوټۍ ژړغونی غږ واورېدل شو:

_ستا تر توشکې لاندې وه.

د سړي زړه ولړزېد.

ښځې بغاره کړه!

_ زموږ له کوره لاړ شه!

سړی ځړيدلی سر ولاړ و.

غوټۍ له کوټې راووته، ټول ځان يې لړزېده، په ژړا کې يې وويل:
_دا بتۍ به مې تل له پلار سره وه، تا ولې هغه ووژه؟ څه تاوان يې در رسولی و، هه!
سړی غلی و.
نجلۍ وويل:
_د خدای روی ومنه! له دې ځايه لاړ شه!
غوث الدين له چوترې کښته شو، د کلا لويې دروازې ته يې وکتل، په دروازه کې ولاړو ماشومانو منډه کړه.
سړی برج ته وخوت، اوږد وغځېد، سره ساه يې واخيسته، فکر په مخه کړ.
ښه شېبه ووته، مور او لور ژړل...وروسته له برجه کښته شو، جانکو ښځو ته نږدې د چوترې پر ژی ناست و، غوث الدين ورغی، لاسي بتۍ پر خپل ځای پرته وه .
سړي جانکو ته وکتل، ورو يې وويل:
_بيگا دې د کلا دروازه بنده کړې وه؟
جانکو نيغ ورته وکتل، په غټو سترگو کې يې کرکه پرته وه.په کاوړ يې وويل:
_سهار خو ته لمانځه ته تللی وی، دروازه تا خلاصه کړه!
غوث الدين څه ونه ويل، باغ ته ولاړ، پر دېوالونو راوگرځېد، يو ځای د لارې خواته د دېوال له سرداو (د سر پخڅه) څخه لوټې رالوېدلې وې، نور دېوالونه روغ ول.
سړی بېرته کلا ته ننوت، چيلم د برج په لاندنۍ زينه کې ړنگ پروت و، توشکه، بالښت او بړستنه په خاورو کې اچول شوې وې.
سړی چوترې ته ورنږدې شو، جانکو ته يې وکتل، په سړه سينه يې وويل:
_ لارې ته نږدې د دېوال سر داو را لوېدلی دی.
جانکو يوه شېبه غلی و، وروسته يې وويل:
_خدای خبر! ماشومان دي، هغه بله ورځ مې هم د نور چرسي زوی د مڼو په غلا ونيو.
غوث الدين په دېوال کې د باغ خواته پرې شوې وړې دروازې ته وکتل، ورو يې وويل:

خـونـکـا ر

لـیـکـو ال : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

_دې دروازې ته زولفی ور واچوه، یو کولپ هم ورته راوړه.

ښځې په غریو کې وویل:

_جانکو!

ځوان مخ ور واړاوه.

د ښځې شونډې وخوځېدې:

_حمید راوغواړه، ورته ووایه چې ترور دې غوښتې!

غوث الدین برگ ورته وکتل، په خاورو کې پرتو بسترو ته ورغی، یوه یوه یې ور پورته کړه، پر اوږه یې واچوله، چیلم ته یې لاس ور وغځاوه، پر زینو وخوت.

ښځې ښېراوې کولې...

غوث الدین کوټه سمه کړه، اوږد وغځېد، چیلم ته یې وکتل، سرخانه یې ماته وه.

سوړ اسویلی یې ویست، کېناست، شاوخوا یې وکتل، ولاړ شو، له ورسۍ نه یې زوړ پلاستیک راوشکاوه، د چیلم سرخانه یې پرې وتړله، د تنباکو خړې کڅوړې ته یې لاس کړ، شېبه وروسته کوټه سپین لوگي ونیوله، ورسره یې د سوځېدلي پلاستیک بوی پر سپږمو ننوت.

غوث الدین ته ټوخی ورغی، ښه شېبه یې وټوخل... گړۍ ته یې وکتل، د سهار اته بجې وې، چای نه و.

له کوټې ووت، دالان ته ورغی، غوټۍ په بیړه ولاړه شوه، وره ته ورسېده، سرې تر لاس ونیوله، نجلۍ چیغه کړه!

_ما پرېږده!

غوث الدین ورو وویل:

_ته هم همداسې فکر کوې؟!

نجلۍ لاس کش کړ، له دالانه ووته!

په تناره کې دوه تورې غټې چایجوشې ایښې وې، غوث الدین لاس ور وغځاوه، یوه چایجوشه یې ور پورته کړه، لاندې سور انگار پاتې شو.

غوث الدين شاوخوا وکتل، په يوه خټينه تاخچه کې څو بوتله ښکارېدل، ورغی، يو له بورې ډک و، په بل کې تور چاې پروت و او له دريم څخه هم د دېګ د مثالې بوی ته.
شېبه وروسته يې په يوه وړه چاينکه کې چاى دم کړ، په ګيلاس کې يې بوره واچوله، وچه ډوډۍ يې و نه موندله، بېرته پر زينو وخوت.
اوږد وغځېد، پياله يې ډکه کړه، سترګې يې سره ور وستې، يو تور غټ مچ پرې راګرځېد... بيايې پر پزه کېناست، سړي لاس وښوراوه، مچ والوت، بېرته د سړي پر پلنه لاندنۍ شونډه ولګېد. غوث الدين کېناست، مچ يې پر سر راګرځېده، سړي پسې کتل، وروسته يې د دواړو لاسونو ورغوي سره وجنګول، کړس شو، چختاړي مچ د چايو په ډک ګيلاس کې ولوېد.
سړي په غوسه وويل:
_د غوا زويه!
ګيلاس يې په دروازه کې تش کړ، بېرته په خپل ځای کېناست، چاينکه يې ور پورته کړه.
لس بجې شوې، غوث الدين هماغسې پروت و، سترګې يې پټې وې، وروسته يې د موټر سايکل غږ واورېد، ولاړ شو، له وره يې لاندې وکتل، د حميد زرينه خولۍ لمر برېښوله...
د سړي زړه اور واخيست، پر زينو کښته شو، حميد ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:
_د څه لپاره راغلې؟
ځوان په ډاډه غږ وويل:
_ګوره غوث الدين کاکا! ما ستا خبره ومنله، يوه اوونۍ رانه غلم، خو نن مې ترور سړی پسې رالېږلی و.
د ښځې غږ واوريدل شو:
_ حميد به نور دلته اوسي.

خـو نــكـا ر

لـيـكـو ا ل **:** نـصيـر احـمـد احـمـدي

سړي چيغه کړه!

_نه!

ښځې وويل:

_ته له دې ځايه ورک شه!

د سړي له خولې لاړې باد شوې!!

_زه دا مينده (نر پسه) په کور کې نه شم پرېښودلای!

حميد په کاوړ ورته وکتل!

ښځې وويل:

_په تا خو دې يې بلا وگرځې!

غوث االدين چيغه کړه:

_وژنم دې!!

ټيټ شو، يو غټ هډوکی په گوتو ورغی، ښځې سر ټيت کړ، کړنگ شو، شا ته د ورسۍ لويه شيشه دړې وړې راولوېده.

د غوټۍ کوکې پورته شوې...

غوث الدين ځوان له مټه ونيو، چيغه يې کړه!

_ووځه!!!

حميد سړی پورې واهه! غوث الدين ولوېد، له ځمکې مړه دوړه پورته شوه، ببرته پر پښو ودرېد، د حميد تر گرېوان يې گوتې تاوې کړې، ځوان ته يې څپېړه ورکړه، د هغه زرينه خولی له سره ولوېده، د حميد مخ گونځې پيدا کړې، سړی يې تر گوډې پښې ونيو، وروسته پرې ور پرېووت، د غوث الدين تشي ته يې گونډه ورکړه، خولې ته يې سوکان ونيول، ښځو کوکې وهلې...

د باغ دروازه خلاصه شوه، جانکو منډه ور واخيسته، ځوان يې تر وليو ونيو، غوث الدين ولاړ شو، بريتونه يې په وينو سره ول، له خولی يې لاړې بهېدلې، وارخطا يې يوې بلې

خواته وکتل، لوخ سر زانګې وانګې کاهداني ته ننوت، ببرته را ووت، غټ لور یې په لاس کې و.

جانکو منډه ور واخیسته، تر غوث الدین یې غېږه وګرځوله، د سرې لاړې باد شوې!

_لیرې شه د غوا زویه!

لور د جانکو پر مټ ولګېد، خړ لستوڼی یې سور شو، کلا ته دوه ځوانان ور ننوتل، غوث الدین یې ځملاوه، یوه پر لور پښه کیښوده، بل یې موټ ور خلاص کړ.

غوث الدین چیغې وهلې، پوچ، پاش یې تر خولې راوتل، حمید یوې خواته غلی ولاړ و.

شېبه وروسته کلا له کلیوالو ډکه شوه.

یو سپین ږیری ور مخته شو، حمیدیې تر مټ ونیو، دواړه له کلا ووتل، بل ځوان موټر سایکل پسې ویست. له کوټې د مور او لور دواړو ژړا اورېدل کېدله...

غوث الدین ورو روان شو، له خاورو یې خپله لونګۍ ور پورته کړه، برج ته وخوت، کېناست، ګوډې پښې یې درد کاوه، لاړې یې تو کړې، دروازې ته نږدې پر خړ دېوال وڅڅېدې، وینه له لیرې پکې ښکارېدله.

اوږد وغځېد، د کیڼ څنګانه سترګې یې سوی وکړ، پایڅه یې ورپورته کړه، زخم و.

کېناست، لونګۍ ته یې لاس ور وغځاوه، مړې دوړې ورنه پورته شوې. .. له کوټې ووت، په چوتره یې ورېندار، د کلي ملا او دوه نور سپین ږیري ناست ول.

سړی نېغ د کلا لویې دروازې ته ورغی. د باندې لاړ، نیم ساعت وروسته چې کله ببرته د برج پر زینو خوت، کلاشینکوف ور سره و.

لـیـکـو ا ل : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

* * *

انګور پاخه شول، باغ ته به په ورځ کې تر لسو ډېر خرکاران ورتلل، جانکو به انګور او مڼې تللې، پیسې به یې اخیستې، خر کارانو به تازه مېوه په کلیو ګرځوله...

غوث الدین به د ورځې په خپل کور کې و، خو د ماخستن له ډوډۍ وروسته به له وسلې سره کلا ته ورننوت. په ورینداریې او ورېرې یې کار نه درلود، د برج کوټه به یې په خپله جارو کوله، د شپې به تر ډېره ویښ و، سهار په خړه به له کلا ووت.

د حمید درک نه و ور مالوم، کلا ته نه راته، خو کله کله به یې اورېدل چې له خپل کاماز موټر سره بل ولایت ته تلی دی.

غوث الدین یو ماخستن تر ناوخته ویښ و، خوب نه ورته، څو ځله یې د چیلم سرخانې ته اورلګیت ونیو ، کوټه به سپین لوګي ونیوله، وروسته به لوګی له ورسی ووت ، د څراغ رڼا به بېرته تازه شوه، سړي به تر ډیرو ټوخل...

بیا یې راډیو ور واخیسته، اوږد وغځېد، ستن یې تاو کړه، یو ځای سندره وه، خوښه یې شوه، سترګې یې پټې کړې، دوه نورې سندرې یې هم واورېدې، بیا خوب ورغی.

یو وخت یوه تېره کوکه پورته شوه، سړی کېناست، راډیو چالانه وه، غوټۍ بغاري وهلې...

زړه یې ولړزېد، له څراغ سره لاندي کښته شو.

نجلۍ د ځا تر څنګ په خټو کې ناسته وه، چیغې یې وهلې، ویښته یې شکول...

غوث الدین په زوټه وویل:

_څه ټکه راپرېوته؟!

خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

نجلۍ پر خپل مخ نوکارې لګولې...

سړي تر مټ ونیوله، ټکان یې ورکړ، چیغه یې کړه!

_څه شوي؟!

نجلۍ کوکه کړه!

_ مور مې!

_مور دې چېرې ده؟

نجلۍ څا ه ته اشاره وکړه.

د سړي زړه ولوېد، څراغ یې پر ځمکه کېښود، پر ببلر ور ټیټ شو، لاندې په اوبو کې د ستورو تتې رڼا ټال خوړ، نور هیڅ هم نه ښکارېدل.

پر مخامخ دېوال د بتۍ رڼا ولګېده، سړي چیغه کړه!

_جانکو!

ځوان منډه ور واخیسته، بتۍ یې څا ته ور واچوله، د اوبو پر سر یو څه ښورېدل...

جانکو څپلۍ وېستې، د ببلر تر څنډې یې پښه واړوله، لاندې کوز شو.

غوث الدین له پورته لاسي بتۍ ورته نیولې وه...

غوټۍ په ژړا کې وویل:

_پایڅۀ دې!!

غوث الدین پښو ته وکتل، څراغ نږدې و، ښۍ پایڅه یې سره ښکارېده، پر لمن یې هم څاڅکي څاڅکي وینه پرته وه.

سړي لاس ور ووړ، وینه تازه وه.

په څاه کې د جانکو چیغه تاو راتاو شوه:

_ بتۍ!

غوث الدین پر ببلر ور ټیټ شو، د بتۍ سپینه رڼا پر جانکو ولګېده، پر اوږه یې ښځه پرته وه.

خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

د غوث الدین پښې مړې وې، ټول بدن یې لړزېده، شېبه وروسته یې لاس د ښځې مټ ته ور ورسېد، هغه یې راپورته کړه، د څراغ په رڼا کې یې د سرو وینو داره تر سترګو تېره شوه، څاڅکي یې پر غاړه را پریوتل، وینه توده وه.
غوټۍ د مرور ماشوم غوندې په خټو کې لغتې وهلې...
ښځه یې لړ لرې پر وچه ځمکه پرېیستله، جانکو څراغ ور نږدې کړ، په غاړه کې یې ارت پرار (زخم) جوړ وو، وینو نرۍ دارې وهلې...
غوټۍ پر خپلې مور ورپریوته، غوث الدین تر مټ ونیوله، د نجلۍ یوه خوا مخ او غاړه تکه سره وه...یو دم یې د سړي ټتر ته سوکان ونیول، پر اوږه یې خوله ور ولګوله، بغارو یې زور ونیو، چیغه یې کړه!
_ولې؟ ولې دې مورکۍ ووژله؟ ولې؟!!
د نجلۍ غږ یودم ورو شو، ښی لاس یې د سړي په ګرېوان کې بند کړ، تنۍ یوه په بلې پسې وشکېدې، سر یې کیڼ لور ته ړنګ شو، سترګې یې سپینې واوختې، خوله یې څو ځله خلاصه کړه، په ټیټ او بې سېکه غږ یې وویل:
_ستا، ستا جامې په، په وینو ککړې وې، مو، مورکۍ تا...
ولوېده، سړې دواړه لاسونه ترې تاو کړل، د نجلۍ سر له ځمکې یوه لوېشت پورته پاتې شو، پیچلي ویښته یې پر خاورو پراته ول.
د جانکو غږ یې واورېد:
_ته خونکار یې؟
غوث الدین نېغ ورته وکتل، د جانکو سترګي رډې راختلې وې، غوث الدین په لړزانده غږ وویل:
_نه!!
جانکو منډه کړه، د لویې دروازې د ځنځیر کړنګ شو، له کلا ووت، چیغو یې ټول کلی په سر واخیست!
_ خونکار...خونکار....خون.....

غوث الدین د نجلۍ تر ملا لاسونه لاندې کړل، له خاورو یې پورته کړه، په کوټه کې یې پرېښسته، شاوخوا یې سترګې واړولې، یوې خواته بوغبند پروت و، را وایي خیست ، د باندي ووت، پر ښځې یې واچاوه.

شور ماشور شو، یوه ډله کلیوال کلا ته ور ننوتل، له چا سره بتۍ وې له چا سره هم بل لاټینونه.

خلک تر بوغبند راتاو شول، یو سپین ږیری کېناست، د بوغبند یوه څنډه یې ورپورته کړه، څو تنو خپلو غوږونو ته لاسونه ونیول:

_توبه خدایه، توبه!

یوه کلیوال د ناست سپین ږیری پر اوږه لاس کېښود، بوډا ور وکتل، کلیوال غولي ته اشاره وکړه، د سپین ږیري تر پلاستیکې چوټو ډنډ وینه را ګرځېدلې وه، سړی په بیړه ولاړ شو.

غوث الدین یوې خواته غلی ولاړ و، څو ځوانانو برګ برګ ورته کتل...

غوث الدین څراغ ته لاس کړ، ورو روان شو، پر زینو وخوت، یوه بوډا چیغه کړه!

_مه یې پرېږدئ!

ځوانانو منډه ور واخیسته، غوث الدین کوټې ته ننوت، دروازه یې ځنځیر کړه، درب شو، له چوکاټ څخه مړه دوړه پورته شوه، دوهمې لغتې د وره زولفی والوزوله.

ګرررر شو، د وره له سرداو څخه لوټې راولوېدې، کوټه د سوځېدلو باروتو بوی ونیوله.

غوث الدین د کلاشینکوف نلۍ ټیټه کړه، زوروه چیغه یې تر خولې راووته!

_ووځی! د غوا زامنو.

کلیوالو منډه واخیسته، یو په زینو کې ولوېد، بل پرې وخوت، ټول لاندې کوز شول.

غوث الدین په پورتنۍ زینه کې ودرېد، د څو لاسي بتیو رڼا پرې ولوېده.

یوه بوډا په غریو کې وویل:

_خدای دې ښه ورځ نه درویني!

بل کلیوال چیغه کړه!

خـونــکـا ر

لـیـکـو ا ل : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

_ته خونکار يې!

غوث الدين وويل:

_ما دا کار نه دی کړی! تاسو...

جانکو په خبره کې ور ولوېد:

_درواغ مه وايه! ما د غوټۍ خبرې واورېدې، ستا جامې په وينو سرې وې، ښځه دې وژلې، بيا دې ځاه ته اچولې ده.

يوه په عمر پوخ کليوال چيغه کړه!

_ته ځناور يې!!!

غوث الدين همالته په زينه کې کېناست، کلاشينکوف يې پر زنګانه کېښود، غلی شو.

کلا ته څو زړې ښځې ور ننوتې، دوه بوغبند ته ور نږدې شوې، يوه پر زينو وخته، تو يې کړل، لاړې د غوث الدين پر کږه پزه وڅڅېدې.

بوډۍ بېرته پر زينو کښته شوه.

سړي پر خپل مخ لستوڼی تېر کړ، ولاړ شو، کوټې ته ننوت، ور يې پورې کړ، کندو ته يې اوږه ورکړه، وره ته يې ودراوه، اوږد وغځېد، کلا له شور ماشوره ډکه وه، ښځو ژړل، ښېراوې يې کولې... نارينه د ګور کفن او جنازې ته د خلکو د خبرولو په اړه سره غږېدل...

ښه شېبه ووته، د سړي زړه طاقت ونه کړ، ولاړ شو، دريڅې ته ورغی، په کلي کې بل څراغونه ګرځېدل.

زړه يې سستي وکړه، ځای پر ځای کېناست، سر يې پر زنګنو ولګاوه.

يو وخت يې يخنې وشوه، سترګې يې رڼې کړې، د څراغ پلته سوځېدلې وه، چرګانو نارې وهلې... غوږ يې ونيو، د لرګو د ماتېدو غږ راته.

ورو ولاړ شو، کندو يې وښوياوه، دروازه يې خلاصه کړه، سپېدې چاودلې وې، په دوو کوټو کې لا څراغونه بل وو، په چوتره کې سپينې ريتاړې (نرۍ ټوټې) ښکارېدلې، له کاهدانې پر لرګي د تبر د لګېدو غږ را ووت...

سړی په احتياط لاندي کښته شو، باغ ته ولاړ، د لښتي پر ژۍ کېناست، پايڅې ته يې وکتل، تکه سره وه.

پښه يې لښتي ته ور وغځوله، رڼې اوبه پر پايڅه ور واوښتې. پايڅه يې وسولوله، ګوتې يې غوړې شوې، شاوخوا يې وکتل، يوځای مېږتنو له ځمکې مړه خاوره را ايستلې وه، موټ يې ډک کړ، لښتي ته يې ور وغځاوه، پر پايڅه يې خټه و موښله، يوه ژړغوني غږ يې پر بدن لړزه راوسته!

_د خدای ظالمه! ولې؟!!

پورته يې وکتل، مشره مېرمن يې وه.

سړی په بيړه ولاړ شو، ښځې ته مخامخ ودرېد، په خشکه يې وويل:

_ما نه ده وژلې!!

ښځې د سړي جامو ته وکتل، پر لمن يې څاڅکي څاڅکې وينه پرته وه، شونډې يې وخوځېدې:

_پوهېږم

سړي تر مټ ونيوله، جټکه يې ورکړه، په کاوړ يې وويل:

_موږ شل کاله ژوند سره کوو، يو بل ته مالوم يو، زه ...

ښځې چيغه کړه!

_ته درواغ وايي! د غوټۍ پلار هم تا مړ کو!

کړس شو، د ښځې له خولې لاړې باد شوې، د سړي ګوتو درد وکړ، چيغه يې کړه!

_څه چټيات وايي!!

ښځې ژړل ...

سړی د لښتي پر ژۍ کېناست، سر يې وځړېد، پايڅه يې اوبو ته ور ټيټه کړه.

ښځې په ژړا کې وويل:

_بې ګناه وينه ده، خدايکه دې پاکه کړه!

سړي په کاوړ ورته وکتل.

ښځه په کلا کې د پرې شوي وره خواته روانه شوه، سړي منډه پسې واخیسته، مخې ته یې ودرېد، ورو یې وویل:

_ولې مې خبره نه منې! لو (قسم) درته خورم، ما به څنگه خپله وربنداره وژله؟!

د ښځې په سرو سترگو کې کرکه پرته وه.

سړي سوړ اسویلی ویست.

ښځې په سونگېدا کې وویل:

_د غوټۍ په ماماگانو پسې سړی لاړ، خدایکه دې ښه ورځ ورنه ولېده.

غوث الدین په خبره کې ورولوېد:

_مه یې راباندې وژنه!!

ښځې په ملنډو وویل:

_هو! تاته خو سخته نه ده.

سړي ځمکې ته وکتل، ښځې ته یې لار ورکړه، بېرته د لښتي پر ژۍ کېناست.

ښځې څو گامه واخیستل، ودرېده، بېرته راوگرځېده، سړي ته مخامخ کېناسته، په ژړغوني غږ یې وویل:

_د خدای روی ومنه! له دې ځایه لاړ شه!

سړي نیغ ورته وکتل:

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_ویني به تویي شي!

سړي وویل:

_زه له چا څخه نه ډارېږم! ما څوک نه دي وژلي، که لاړ شم، خبره به رښتیا شي!

ښځې وژړل:

_د کلیوالو خولې خو اوس هم نه شې بندولی، ټولو منلې ده چې ښځه تا وژلې، خپله لور یې هم همدا وایي، که نور نه وي، موږ ته وگوره، دوه تور سرې درته ناستې یو.

سړي یوه شېبه روانو اوبو ته وکتل، وروسته یې سر پورته کړ، ورو یې وویل:

_سمه ده، خو په غوټۍ پام کوه، زه به يو څه وخت کلی پرېږدم، تر هغو به خبره سړه شي.
له دې سره ولاړ شو.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_چېرته ځې؟
_نه پوهيږم!
غوث الدين حرکت وکړ، ښځې پسې وکتل، سړي کينه ښه درنه پسې اخيسته، وروسته د باغ تر پخځې واوښت.

* * *

سهار اته بجې د غوټۍ ماما گان راغلل، جنازه يې خپل کلي ته يووړه، دوی قسم ياد کړ چې غوث الدين به ژوندی نه پريږدي.
خلک خواشيني ول...ټولو غوث الدين ته ښېراوې کولې، دی يې تر لوند سپي هم بد ايساوه.
ورځې ووتې، باغ ته غواوې ور پرېښودل شوې، څارويو به پر وچو پاڼو شخوند واهه...
د خلکو مخونه چاودې شول، کله کله به پر کلي خړه دوړه راغله، وچې پاڼې به ورسره لاړې.
هر څه سپېره ښکارېدل....
د غوث الدين درک نه و، څوک نه پوهېدل چې چېرته تللی، خو کليوال په يوه اتفاق د هغه په ورکېدو خوښ ول.
له غوټۍ سره د غوث الدين مشره مېرمن په کور کې وه، دې د کور ټول کارونه په غاړه اخيستي ول، د نجلۍ به ډېر وخت تبې کېدې، له ډېر ډنگروالي يې سترگې غټې

ښکارېدلې، دا به تل پرته وه، نه يې خبرې کولې او نه هم له کوټې راوته، يو دوه ځله د حميد سپين ږيري پلار په ټينګه ور ياده کړه، چې ماماخېلو ته ورسره لاړه شي، خو دې يې خبره ونه منله.

جانکو د ژمي لپاره تياری نيوه، د بامونو کاهګل خلاص شوی و، کاه دانه تر دروازې پورې له وچو وښو ډکه وه، ده د ژمي لپاره د ازوغ (د سونګ موادو) غم خوړ.

جانکو به په برج کې ويدېده.

د حميد درک نه و.

* * *

د مني يوه غرمه جانکو غواوو ته واښه ور اچول چې د کلا دروازه خلاصه شوه، د حميد پلار په پټو کې ځان پيچلی و، نېغ د غوټۍ کوټې ته ور روان شو، نجلۍ ته شوله ايښې وه، خو غاب هماغسې ډک و، مازې له يوې څنډې يې يوه ګوله ور پورته شوې وه.

بوډا وټوخل، نجلۍ ورته وکتل، ټکری يې پر سر سم کړ.

يوه شېبه دواړه غلي ول، وروسته سړی په خبرو راغی، د وليانو او پيغمبرانو د زغم کيسې يې تېرې کړې، له نجلۍ څخه يې وغوښتل چې دوک (غم) له زړه وباسي او ژوند ته په مينه وګوري.

ده تر ډېرو خبرې وکړې، وروسته غلی شو، نجلۍ ته يې وکتل، هغې غولې ته وچې سترګې نيولې وې....

بوډا وويل:

_غواړم چې يوڅه درته ووايم!

نجلۍ هماغسې غولې ته کتل...
بوډا خپله خبره پسې وغځوله:
_گوره لورې! بده يې مه گڼه! ته پيغله يې، بايد د ژوند د تېرولو لپاره يو څوک پيدا کې!
نجلۍ په بيړه ورته وکتل.
سړي وويل:
_زه ستا ماما يم،بل به دې نو څوک غم وخوري! په شرعه کې شرم نشته، د خير خبره درته کوم!
نجلۍ په حيرانۍ ورته کتل...
بوډا په ډاډه غږ وويل:
_غواړم چې تا خپل زوی، حميد ته په نامه کم!
نجلۍ خپل تندي ته لاس ونيو، له شونډو يې راووتل:
_ما په کراره پرېږده
بوډا ولاړ شو، ورو يې وويل:
_گوره بچو! ما ستا پلار ته هم ور ياده کړې وه، خدای خبر! ولي يې دا دوستي ونه منله، خو اوس هغه نشته او زه دا خپل فرض گڼم چې د خپلې خورزې عزت وساتم، فکر وکه! تر حميد گلالی ځوان نه شې موندلی، تر دولسمه يې سبق ويلی، په اخلاقو کې نوم لري! تر اخره خو به يوائې په کلاکې نه يې ناسته.
له دې سره له وره ووت.
نجلۍ يوه شېبه غلې وه، وروسته کېږ لورته ړنگه شوه، له خولې يې ځگونه راووتل...

لـیکـو ا ل : نـصیـر احـمـد احـمـدي

* * *

لومړنۍ واورې د غرو سرونه سپین کړل، خو لاندې دښته او د کلي تر مخ خړ پټي لانده ښکارېدل، هلته یواځې باران شوی و، له ځمکې د خاورو بوی لټېده، په هوا کې به د کارغانو تورې گلې یوې بلې خوا ته تللې، کله کله به د مهاجرو هیلیو یو یو سیل هم تېر شو، هر ښکاري خپل پټی درلود، پټي ته به یې د کاریز اوبه ورسمې کړې وې، دوی به د ماښام له اذان سره سم ځانونه مورچو ته رسول، مورچې له خټو جوړې وې، کله کله به د هیلیو یوه نیم سېل لنډه دوره وخوړه، له وزرو به یې شنهاری پورته شو، ښکاریانو به وازې خولې ورته نیولې وې، هر یوه به په ټیټ غږ ویل:

ــوزر مات، وزر مات، وزر...

مانا دا چې د دوی له خوا په جوړ شوي ډنډ ورټیټې شي ، هر ماښام به د ښکاري ټوپکو لس ــ دولس ډزې اورېدل کېدې.

دورځې له خوا به ټول کلیوال په جومات کې ول، خادم به هره ورځ تاوخانه بلوله، ملا به په تاوده ځای ناست و، ماشومانو به سرونه ټیټ نیولې وو،زنگېدل به، سپپارو ته به یې کتل، هر یوه به په لوړ غږ خپل سبقونه تکرارول، کله کله به ټوخی او د پزو د پورته کشېدو غږونه پورته شول، که به چا سر پورته کړ، د دوه گزۍ لښتې نرۍ څوکه به یې پر ولیو ولگېده.

په بل سر کې به کلیوال ناست ول، زړو به خیرنو بالښتونو ته ډډې لگولې وې، ترمخې به یې درې څلور تُفدانۍ ایښې وې، دوی پخواني وختونه ښه یادول، اوسنۍ زمانه یې په فساد ککړه بلله، ځوانان به هم یوې خوا ته غلي ناست ول، خبرې به یې ورو وې، کله چې به کوم یوه وخندل، سپین ږیرو به بد بد ورته وکتل....

لـیـکـو ا ل : نـصـیـر ا حـمـد ا حـمـدي

په همداسې یوه ساړه سهار د کلا دروازه وټکېده، جانکو ورغی، حمید و، ځوان پرته له سلامه ننغ د ولاړو کتار کوټو خواته ور روان شو، جانکو د ګلاب تېزه خوشبویي احساس کړه، په ځوان پسې یې وکتل، دا ځل یې سپینه خولۍ پر سر وه، تر ځان یې پټو تاو کړی و، ګړندي ګامونه یې اخیستل...مخکې تر دې چې کوټې ته ور ننوځي، غوټۍ په بیړه په وره کې ودرېده، د ماما زوی ته یې لاس ورکړ، پرته له دې چې څه ووایي په چوتره کې یې یو زوړ لیمځی هوار کړ، بالښت یې کېښود، ځوان ته یې د کېناستو بلنه ورکړه.
حمید بالښت ته ډډه ولګوله، نجلۍ دالان ته ننوته، شېبه وروسته یې د ځوان تر مخ له شیرچایه ډکه پیاله کېښوده، ټکری یې د ککرۍ پر جړو ویښتو ورکش کړ، د لیمځي پر یوه کونج غلې کېناسته.
دواړه غلي ول، کله کله به د نجلۍ غاښونه یخنۍ سره وجنګول، نور هېڅ هم نه اورېدل کېدل.
ځوان پیالې ته وکتل، له خړ چایه مړ ه تاوونه پورته کېدل، د چایو سور یې وکړ، ورو یې وویل:
_څنګه یې؟
د نجلۍ سترګې له اوښکو ډکې شوې.
کړنګ شو، یوه پیشو د ناولو لوښو په کاسه کې وخته، په عمر پخه ښځه له دالانه راووته، په پیشو پسې یې لوټه وویشته، بېرته دالان ته ننوته.
حمید وویل:
_زما د پلار په خبره کې څه وایې؟!
د نجلۍ زړه ولړزېد.
حمید سوړ اسویلی وېست ، خبره یې پسې وغځوله:
_ګوره! موږ ستا پرده کوو.
نجلۍ غلې وه.

ځوان له چایه غوړپ وکړ، ورو یې وویل:
ـبده یې مه ګڼه! پلار ته مې د بلې نږور پیداکول دومره سخت کار نه دی، خو ته یې خورزه یې، په بد حال دې نه شي لیدلی.
د نجلۍ سر ځوړند و.
حمید ورو ولاړ شو، څادر یې ټکواهه، هسکو دېوالونو ته یې وکتل، و یې ویل:
ـفکر وکه! د زور خبره نه ده، تر اخره خو به په دې څلورو دېوالو کې ګوښې نه یې ناسته!
حرکت یې وکړ، څاه ته ور وګرځېد، لاندې یې وکتل، د سپینو اوبو پر سر هیڅ هم نه ښکارېدل.
سړه ساه یې واخیسته، له کلا ووت.

* * *

غوټۍ بله چاره نه لیده، کوژدې ته یې تن ورکړ، واوره مخ په ختمېدو وه چې واده هم تیار شو، مراسم ساده ول، نجلۍ د خسر ګنې کورته لاړه، یوه اوونۍ هلته وه، دوی کلا او جایداد یواځې نه شوی پرېښودلای، ځکه نو ناوې او زوم دواړه بېرته کلاه ته راغلل.
کلیوال هم خوشاله ول، د یوې ځوانې نجلۍ عزت یې خپله پرده ګڼله، دوی ټولو حمید ته دعاوې کولې، هغه یې د یوې یتیمې نجلۍ د سر سیوری ګاڼه.
ورځې ووتې، د نجلۍ ژوند ته تمه پیدا شوه، رنګ یې ورو ورو بېرته راوګرځېد، خو لا به هم کله کله د خواشینۍ څپه پرې راتله، له څاه څخه یې بد راتلل، ډېر یې نه ورته کتل، جانکو به د کور د ضرورت وړ اوبه د کلي له کارېز ه راوړلې، د څاه په اوبو به یې یواځې مالونه اوبه کول.
حمید هم خوشاله و، موټروانې یې پرېښوده، دی به ډېر وخت د خپل خسر پر ځمکو ګرځېده، د نوی کښت کرلو ته یې تیاری نیوه، دهقانانو ته به یې لارښونې کولې، باغ او

کرونده يې تر پام لاندي وه.، د کور په کوټو يې ګوتې ووهلې، چوتره يې سمټ کړه، دېوالونو ته يې سپین ګچ ورکړ.
د غوث الدین درک نه و.

* * *

د ځوړموني (پسرلي) لومړی ورځې وې، یوه غرمه غوټۍ غوا لوشله، جانکو د اخور پر سر ورته ناست و، په لاس کې یې پړی ښکارېده، کوچني برګ سخوندر زورونه وهل، په وړو سترګوېې د غوا له غولانځې د شیدو راوتونکو دارو ته کتل، ناڅاپه د جانکو له لاسه د سخوندر پړی خوشی شو، سخوندر منډه کړه، د غوټۍ له څنګنو سره ولګېد، هغه کېن لورته کږه شوه، دېګ يې له لاسه وښوېد، پر پلاستیکې چوټو يې سپینې شیدې ور واوښتې....
جانکو په بیړه دېګ ور پورته کړ، مټ یې د ښځې له ټټر سره ولګېد، ولاړ شو، سخوندر د غوا غولانځه رودله. .
جانکو د سخوندر پړی ونیو، بېرته پر اخور کیناست، چوترې ته یې وکتل، حمید ولاړ و، دوی ته یې وچې سترګې نیولې وې . غوټۍ د غوا په لوشلو بوخته شوه.
شېبه وروسته دالان ته ور ننوته، دېګ یې یوې خواته کېښود، د تنور پر سر پرته تېغنه یې لیرې کړه، د ګرمې مسالې بوی یې پر سپږمو ننوت، یو تور دېګ یې له تناره راوېست، د حمید غږ یې واورېد:
ــ بوی خو یې خوږ دی!
غوټۍ وویل:
ــیو دوه بخرې زړې یې (د لاندي غوښه) پاتې وه، ښوروا مې کړه!

خـونــکـا ر

لـیـکـو ا ل :   نـصـیـر احـمـد   احـمـدي

حمید کونج ته پر زاړه لیمڅي کېناست، تاخچې ته یې وکتل، د ګیلمي دسترخوان له یوه کونجه د پاستي ژۍ راوتلې وه، لاس یې ور وغځاوه، شېبه وروسته یې په ډکه خوله وویل:

_کاغذونه چېرته دي؟

غوټۍ په پوښتونکې نظر ور وکتل.

حمید بله ګوله وکړه، شونډې یې وخوځېدې:

_د ځمکې کاغذونه یادوم، نصرو د خوږ پټیو ته نږدې پوله وهلې وه، د سینځلو نیالګي یې ایښودل، یو څه رامخته شوی و، ویل یې چې د ځمکې حدود یې تر هماغه ځایه دي، خو زما زړه ته نه لوېږي، غواړم چې خبره ورسره سپینه کم.

غوټۍ خپل ټټر ته لاس کړ، په تور سپېنسي (تار) پورې د ترلو کونجیانو (کیلیانو) شرنګا پورته شوه، وروسته یې سپېنسی تر سر واړاوه، ورو یې وویل:

_مور مې ټول کاغذونه د لرګي په صندوق کې ایښې دي.

حمید کونجیانې ورواخیستې، یوه شېبه غلی و، وروسته یې سوړ اسویلی وېست، په نیولي غږ یې وویل:

_خپه نه شې، جانکو مې نه خوښیږي!

غوټۍ په بیړه مخ ور واړاوه!

حمید وویل:

_خوا مه بدوه! ځوان جان په کلا کې راته ګرځي ، زما غیرت یې نه مني!

غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...

د حمید شونډې وخوځېدې:

_ جانکو ته حاجت نشته، یو کوچینی مزدور به ونیسو، غواوې خو پیایلی شي، د باغ په کارونو او د وښو په راوړلو کې به زه لاس ورسره وړم.

غوټۍ په خواره خوله وویل:

_جانکو بد سړی نه دی، کوچنی په دې کور کې را لوی شوی، پلار او نیکه یې زموږ خدمتگاران ول!

_خو هر رنگه چې وي، زما نه خوښیږي!   زه به په کلي کې پوښتنه وکم، کیدای شي چې یو گلالی کوچنی مزدور ور مالوم وي.

غوټۍ خوله جینگه کړه:

_جانکو هیڅوک نه لري، دلته یتیم را لوی شو، چېرته لاړ شي، دی...

حمید په خبره کې ورولوېد، په خشکه یې وویل:

_موږ د یتیمانو ذمه نه ده اخیستې، بلا وهلی، تر اورمېږ یې لاس نه راگرځي، لاړ دې شي، بل ځای دې مزدوري وکي!

له دې سره ولاړ شو، له دالانه ووت.

د غوټۍ بدن لړزېده، ځای پر ځای ناسته وه، دې په لومړي ځل د حمید خشکه لېده، وروسته یې سترگې له اوښکو ډکې شوې، دېگ یې بېرته تناره ته ور ټیټ کړ، چوپه چوپتیا وه، کله کله به د دالان پر لرگینه ناوه د ناستو توتکیو غچا پورته شوه... .

* * *

په دوهم سهار یوه ډله ماشومان کلا ته ور ننوتل، یوه یې په سټرې ساه چیغه کړه!

_حمید کاکا!

غوټۍ په بیړه له کوټې را ووته، ماشومانو ته مخامخ پر چوتره ودرېده، مخکې تر دې چې څه ووایي، یوه ماشوم وار ړومبی کړ:

_غوث الدین کا کا مو ولید.

د غوټۍ رنگ والوت، حمید د کوټې په وره کې سرتور سر ودرېد، چیغه یې کړه!

_چېرته؟

خـونــکـا ر

لـیـکـو ا ل : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

غواوې مې پېولې، یوه غونجۍ (سخوندره) ګڼو بیخچیو (نیالګیو) ته ورغله، ما ډېره پسې وويشته، پاڼې وښورېدې، یو چا منډه کړه، په ونو کې ورک شو.

غوټۍ په خبرو کې ور ولوېده:

_تا یې مخ ولید؟

هلک په خپله بهېدلې پزه لستوڼی تېر کړ، په زوټه یې وویل:

_نه، خو تېزه منډه یې نه شوی اخیستی، ګوډ، ګوډ ته.

حمید په بیړه کوټې ته ننوت، کله چې د باندې راووت، په لاس کې یې توپانچه ښکارېده.

غوټۍ یې مخې ته ودرېده، خو حمید لار کړه کړه او په منډه د کلا له دروازې ووت.

حمید د کلي په تنګو کوڅو کې تاو راتاو شو، هلکانو منډې پسې وهلې، څو ښځې د کورونو بامونو ته ختلې وې، دوی په حیرانۍ حمید او ډله ماشومانو ته کتل چې له پښو څخه یې مړې دوړې پورته کېدلې... ډله کلي ته نږدې په خوړ کې شنو ونو ته ورکښته شوه، غواوي وترهېدې، یوه ،بل لورته یې منډه کړه، خو شېبه وروسته یې بېرته د ونو په مینځ کې رابوټیدلو شنو وښو ته وربوزونه ور ټیټ کړل.

ډله ودرېده، یوه ماشوم ګڼو نیالګیو ته اشاره وکړه، حمید ورو ورمخته شو، توپانچه یې تیاره ونیوله، غونچه ځانګو ته یې لاس ور وغځاوه ، په احتیاط یې څنګ ته کړې، یواځې د یوې کوټې په اندازه وچ ځای و.

حمید ور مخته شو، څو نیم سوخته سګرټ پراته ول.

یوه ماشوم څو ګامه لیرې ګڼو ونو ته ګوته ونیوله، په وېره یې وویل:

_هغو ونو ته یې منډه کړه.

حمید ورمېږ کوږ کړ، ورغی، ونې ګڼې وې، بېرته راوګرځېد.

څو کلیوال ور ورسېدل، دوی پنځه تنه وو، درې ځوانان او دوه نور هم سپین ږیري. د ځوانانو په لاسونو کې ټوپکې ښکارېدې.

حـمید وویل:

_تښتېدلی دی.
یو بوډا په خبره کې ور ولوېد:
_خون يې زما په غاړه، مردار يې کړئ، مرگ يې د لیوني سپې غوندې روا دی.
یو ځوان کېناست، یو ځای سپېره و، پلونه ښکارېدل.
بوډا په کاوړ وویل:
_پخپله دی ، ورته وگورئ! یو پل کوږ ایښود ل شوی.
یوه شېبه چوپه چوپتیا وه، وروسته د بوډا شونډې وخوځېدې:
_څه ته گورئ! گوډ دی، لیرې نه شي تلی.
ځوانانو یو بل ته وکتل، بیا په گڼو ونو کې ننوتل.
دوی په احتیاط مخکې تلل، کله کله به ځای ځای غوټه نیالگیو ته ور وگرځېدل، د ټوپکو په نلیو به یې لاره پکې ویسته، بیا به یې گام کېښود.
یو ځای گڼ نیالگي وښورېدل، د ټولو رنگونه والوتل، پر ځمکه پریوتل، وسلې یې هماغه لورته ونیولې، ټک شو، له گڼو نیالگیو څخه یوې گیدړې منډه واخیسته، ټولو حمید ته وکتل، د هغه په لاس کې د نیولې توپانچې له خولې څخه مړ لوگی راووت.
ټولو وخندل، ولاړ شول، مخکې لاړل. دوه_ درې ځایه یې په شگو کې د بنیادم پلونه ولیدل، پلونه له یو بل څخه ازاد ایښودل شوي ول، سړي منډه اخیستې وه.
پاو وروسته له ځنگله ووتل. د غونډیو تر لمنو پورې مړه شگه پرته وه، پلونه نه غلطېدل، خو وروسته وړې تیږې پیدا شوې او چې کله یو څه پورته وختل، پلونه ورک شول. د غونډۍ تر سره لويې وړې تیږې، شنې سپاندې او غرني سپیره بوټي ولاړ ول .
دوی یوه شېبه ودرېدل، شاوخوا یې وکتل، پل نه ښکارېده.
حمید وویل:
_باید پورته وخیژو، له هغه ځایه د دویمې غونډۍ پیڅکې ښکاري، نه شي رانه ورکېدای.
یو کلیوال، چې لونگۍ یې تړلې وه، په خبره کې ور ولوېد:

_سم وايې! غوثو به دومره ليرې نه وي چې د ټوپک گولۍ يې ونه خوري.
ټول مخ پورته روان شول، پاو وروسته د غونډۍ سر ته وختل، مخامخ ځير شول، سترگو ته يې هسکه غونډۍ ولاړه وه، ژوندی ساری نه ښکارېده.
حميد وويل:
_گوډ چالاکه دی، د کومې ډبرې شاته به غلی وي.
چا ځواب ورنه کړ، دوی يوه شېبه د غونډی پر سر ودرېدل، باد تېز و، د حميد تور پيکی پر سپينه خولۍ ور اوښت، غټې سترگې يې له کاوړه ډکې وې، ده په ځير مخامخ غونډۍ ځارله...
چوپه چوپتيا وه، کله کله به له ليرې د يوې زرکې ناره پورته شوه.
حميد ناڅاپه چيغه کړه!
_هلته يو څه ښکاري!
کليوالو د حميد غزيدلي لاس ته وکتل، يوه وويل:
_چېرته؟
_هلته! د مخامخ غونډۍ سر ته نږدې، ورته وگورئ!
ټولو په ځير ځير هغې خواته کتل، يوه وويل:
_زه خو څه نه وينم!
حميد په خبره کې ور ولوېد:
_يو څادر مې وليد، تور رنگ يې و، باد رپاوه.
يوه ځوان وخندل:
_نو څه شو؟ پيريانو يووړ!
حـميد وويل:
_راځئ چې نږدې ورشو!
بل په خبره کې ور ولوېد:
_ځان مه ستړی کوه، هېڅ هم نشته.

_خو غوټو ګوډ دی، لیری نه شي تلی.
هماغه ځوان ځواب ورکړ:
_کومه دی؟ ته يې وينې؟ اوس خو نشته.
نورو کليوالو هم د هغه له خبرې سره د (هو) په نښه سرونه وخوځول، درېواړو بېرته مخ لاندې د کلي خواته مخه کړه.
حميد يوه شېبه ولاړ و،وروسته يې مخامخ غونډۍ ته توپانچه ونيوله، ډزو ازانګې خورې کړې، کليوالو ته يې وکتل، دوی په بيړه د کلي خواته مخ کښته روان وو، ده هم منډه پسې واخيسته.

* * *

غوټۍ له اوبو ډک ګړی پر چوتره کېښود، سږه ساه يې واخيسته، بېرته يې تر ګړي لاس تاو کړ، پر چوتره وخته، د دالان په وره کې وچه ودرېده، په حيرانۍ يې وويل:
_ګل ميره! ته دلته څه کوې؟
کوچني هلک په بيړه مخ ور وړاوه، وچې شونډې يې وبړې کړې، ويې خندل:
_حميد کاکا را ياده کړه چې دالان پاک که! اوس له ترانه (تناره) ابرې راباسم.
غوټۍ په بيړه ګړی دېوال ته ودراوه، ور مخته شوه، تناره ته يې وکتل، د دېګي پر سر خړې ابرې پرتې وې. په خشکه يې وويل:
_دا دې څه کړي!
هلک وارخطا شو.
غوټۍ ورته وکتل، په لاس کې يې لويه څمڅه نيولې وه.

هغې په بیړه ځمځه ورځخه واخیسته، له اېرو ډکه وه، ځنګ ته په ایښي زنګن ټیم کې یې تشه کړه، ور پوه یې کړل، خړې اېرې هوا ته پورته شوې. هماغسې یې په کاوړ وویل:

_دا د اېرو ځمځۍ نه ده، په دې کتغ اچوم.

هلک دېوال ته ور وښوېد. غوټۍ تناره ته لاس ور وغځاوه، دېګ یې راویست، پر برغولي یې مړې ایرې پرتې وې، برغولی یې ورو له دېګه لیرې کړ، پر ژېړو کچالو ځای ځای تور واړه سکاره ښکارېدل.

غوټۍ له نږدې تاخچې څخه یوه وړه کاچوغه ور واخیسته، د کچالو له قورمې څخه یې په احتیاط سر ټول کړ. د هلک لړزانده غږ یې واورېد:

_پام مې نه و.

غوټۍ مخ ور واړاوه، د هلک چخړنې سترګې له اوښکو ډکې وې.

غوټۍ ورو وویل:

_څه وخت راغلې؟

هلک پزه پورته کش کړه، شونډې یې وخوځېدې:

_یوه ګړۍ مخکې.

یوه شېبه غلی و، بیا یې وویل:

_حمید کاکا ر اوستم، رایاده یې کړه چې دالان پاک کم.

غوټۍ وخندل:

_پروا نه کوي، خو بیا له تناره څخه اېرې راونه باسې، ته کوچنۍ یې، لاس دې سم نه ور رسیږې، ور ونه لویږې.

له دې سره یې، دېګ بېرته تناره ته ورکښته کړ. ورو یې وویل:

_سږي مې نه و راته ویلي چې تاته یې مزدوري درکړې، هغه...

هلک په خبره کې ور ولوېد:

_حمید کاکا نن سهار زموږ کور ته راغی، له پلار سره مې په شپیتو منو غنمو مزد جوړ شو، زه به تر مني ستاسو مزدوري کوم، د ورځې به دلته یم ، ماښام قضا به خپل کور ته ځم.
غوټۍ خندل:
_ښه خبره ده، کور دې په کلي کې دی، ماښام ورځه، د مورکۍ به دې هم زړه نه وي درپسې ختلی.
هلک وویل:
_اوس څه وکم؟
_هیڅ، همدومره بس دی، نن خو میلمه یې!
_نو کور ته لاړ شم؟
د غوټۍ خندا زور ونیو:
_هو، خو سر له سبا به ټوله ورځ دلته یې.
کوچنی په بیړه له دالانه ووت.
غوټۍ یوه شېبه ناسته وه، بیا یې د ځا د څرخ د تاوېدو غږ واورېد، له وره یې ور وکتل، جانکو و، د غوټۍ په سترګو کې اوښکې ورغړېدې، جارو ته یې لاس کړ، شېبه وروسته دالان مړو خاورو ونیو.
پاو ووت، غوټۍ جارو شوې خاورې په ټیم کې واچولې، د باندې راووته، یوې غوا د اوبو په سطل کې وربوز ننه ایستی و.
پورته د برج د وره کړپ شو، غوټۍ مخ ور واړاوه، جانکو و، په لاس کې یې په سره دسمال کې تړلې غوټه نیولې وه، شېبه وروسته د غوټۍ تر مخ ودرېد، په نیولي غږ یې وویل:
_زه ځم.
غوټۍ په حیرانۍ ورته کتل...
ځوان د کلا د لویې دروازې خواته روان شو.

د غوټۍ وړې سترګې اوښکو ونیولې، پسې غږ يې کړ:

_چېرته ځې؟

جانکو ودرېد، پرته له دې چې مخ ور واړوي ، په غریو کې يې وویل:

_نه پوهېږم.

د غوټۍ شونډې وخوځېدې:

_لږ ماتله شه!

له دې سره کوټې ته ننوته.

جانکو د چوترې پر ژۍ کېناست، شاوخواېې سترګې وغړولې، په کلا کې يې یوائینی ولاړې سنځلې ته وکتل، ښه ورته ځیر شو، په ونه کې يې خپل ځان ولېد، دی ماشوم و، سنځلې يې شکولې، ناڅاپه ښاخ مات شو، ماشوم لاندې راولوېد، پلار يې ور منډه کړه، ماشوم يې په غېږ کې ونیو، د هغه په ټول ځان يې ګوتې وټپولې، وروسته يې په خپله سینه پورې ټینګ کړ، پر بغور (غومبري) يې وچې شونډې کېښودې، ښکل يې کړ، د پلار له زیږو لاسونو څخه د شوتلې بوی ته. پلار په غریو کې وویل:

« زویه! پام کوه!»

ماشوم ځواب ورکړ:

_ښه ده ابا! بیا ونې ته نه خېژم.

ماشوم دخپل پلار څېرې ته وکتل، له ګونځو ډکه وه، غټې سپېرمې يې درلودې، له سپېرمو نه يې تور ویښتان راوتلي ول، ناڅاپه ګونځې ورو ورو هوارې شوې، لمر سوځولې څېره په سپین مخ بدله شوه. ښځینه وارخطا غږ يې واورېد:

_جانکو ! څه در باندې وشول، ولې له ځان سره غږېږې، کومه ونه؟

جانکو ټکان وخوړ، مخې ته يې غوټۍ ولاړه وه.

د ځوان خړې شونډې نرۍ موسکا سره وېږې کړې، سر يې وځړېد، ورو يې وویل:

_خپل ماشومتوب راپه یاد شو.

ښېرته یې سر پورته کړ، شاوخوا یې وکتل،څلورو خواوو ته سپېره برجونه ولاړ ول، ترخه یې وخندل:

_پلار مې په همدې کلا کې ساه ورکړه، ښه مې په یاد دي، زه وړوکی وم، له هغه سره به په باغ کې ويدېدم، پلار به مې ډېر ټوخل، یوه شپه یې ټوخی ډېر شو، تورې وینې یې را وگرځولې، سهار مړ پروت و.

غوټۍ په خپلو سترگو لستوڼی تېر کړ.

جانکو سرړه ساه واخیسته، په غریو کې یې وویل:

_له دې ځایه مې زړه نه ځي، زه دلته را لوی شوی یم، مور مې نه په زړه کیږي، خو د دې کلا او باغ په هر کونج کې خپل پلار وینم، کله یې بیاتي په لاس کې وي، د تاکونو لښتې پرې کوي، کله مڼې شکوي، کله یې د غواوو ځای ته جارو نیولی وي، کله....

د جانکو سر وځړېد، غلی شو.

د غوټۍ ژړغونی غږ یې واورېد:

_هه! دا واخله، په کار به دې شي.

جانکو په بیړه ورته وکتل، د ښځې په لاس کې څو چرموړل شوي (تاو شوي) لوټونه ښکارېدل.

لاس یې ور وغزاوه، پیسې یې د خپلې زړې سدرۍ (واسکټ) په جېب کې کېښودې، ورو یې وویل:

_خدای دې جنتي که.

ولاړ شو، څو گامه یې واخیستل، غواوو ته ور وگرځېد، د یوې ژېړې غوا پرسر یې لاس تېر کړ، بلې غوا ته ورغی، غوا تش سطل ته کتل.

جانکو غوټه د اخور پر سر کېښوده، سطل ته یې لاس کړ، د څاه خوا ته روان شو.

غوټۍ ور مخته شوه، په غریو کې یې وویل:

_غواوې به زه اوبه کم.

د ځوان په شونډو نرۍ موسکا تېره شوه:

_نه! غواړم چې د وروستي ځل لپاره ټولو غواوو ته اوبه کېدم.
غوټۍ څه ونه ویل.
_د څاه د څرخ غږ پورته شو، شېبه وروسته له اوبو ډکه بوکه را ووته، اوبه خړې وې.
جانکو وویل:
_څاه ډېر وخت نه ده پاکه شوې، هوا ورځ په ورځ تودیږي، که دا حال و، وچه یې بوله.
بوکه یې په سطل کې تشه کړه.
غوټۍ لاس ور وغځاوه، له اوبو ډک سطل یې یوې غوا ته کېښود.
د جانکو غږ یې واورېد:
_لکه چې ماتل شوم.
غوټۍ ورمېږ کوږ کړ، جانکو لاندې څاه ته کتل.
ښځه ورمخته شوه.
سړي وویل:
_بوکه د اوبو پر سر ولاړه ده، په څاه کې یو زنګون اوبه هم نشته.
د ښځې شونډې وخوځېدې:
_څه خیر، سړي ته به ووایم چې څوک ورته راولي.
جانکو وخندل:
_زه د څه لپاره یم. وخت لا ډېر دی، یو ساعت کار غواړي.
غوټۍ وویل:
_نه! ته ځان مه پاذابوه!
جانکو د باغ د وره خواته روان شو، کله چې بېرته راغی، په لاس کې یې لنډه بېلچه نیولې وه. په خندا یې وویل:
_ اوس به یې دومره چاره وکم چې غواوې د څو ورځو لپاره ترې پاتې نه شي، وروسته یې بیا سمه پاکه کئ! هو ربښتیا، یو څو بوکې خټه را اېستلی شې؟
غوټۍ وخندل:

_ دومره خو هم کمزورې نه يم.

ځوان خپلې پايڅې ور پورته کړې، له بېلچې سره لاندې کوز شو،تياره وه، اوبه سړې وې، ځنګانه ته نه رسېدې.

جانکو په پسته ختړه کې بېلچه ننه ايسته، يوه بېلچه، دوې بېلچې، درې بېلچې... بوکه تر نيمايي ډکه شوه، پړی يې وښوراوه، زوروره چيغه په ځاه کې تاو راتاو شوه:

_پورته يې کړه:

د څرخ د تاويدو غږ پورته شو.

جانکو ځان څنګ ته کړ، خو بيا يې هم له بوکې څخه د سړو اوبو رابهېدلې يوه نرۍ داره غاړې ته سيخه شوه.

له ختړو ډکې دوې نورې بوکې هم د ځمکې سر ته وختې، خو په څلورمه بوکه کې څرخ تاو نه شو، جانکو څو ځله پړی وښوځاوه، چيغه يې کړه:

_بوکه ډکه ده.

خو بوکه همداسې په اوبو کې پاتې شوه، يواځې د موټر سايکل د درېدو غږ يې واورېد، وروسته يې د حميد وارخطا غږونه په غوږو ننوتل... جانکو په بيړه د ځاه د دېوال په ژور شوي ځای کې پښه کېښوده، کله چې يې له ځا څخه سر پورته کړ، پښې يې بېسېکه شوې، حميد خپله ميرمنه په غېږ کې اخيستې وه، د کوټو خواته ران و، د غوټۍ سر ځوړند ښکارېده، سترګې يې پټې وې، له خولې څخه يې سپين ځګونه روان ول...

* * *

غوټۍ سترګې رڼې کړې، په کوټه کې يواځې وه، کېناسته، په سر کې يې څړيکه شوه، تندي ته يې لاس ور ووړ، تر سر يې ټوټه تاو وه.

خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

پردې ته یې کونج ورکړ، د ماسپښین سیوری ړنګ و، د څاه تر څنګ دوې، درې بوکې لنده خټه ښکارېدله.

د دروازې کړپ شو، رنګ یې والوت، په رېږدېدلې غږ یې وویل:

_تا، تا زما مور وژلې، تا هغه په څاه کې اچولې وه، تا...

حـمید د کوټې پرده یوې خواته کش کړه، رڼا شوه، د ښځې وړې سترګې رډې راختلې وې، غاړه یې خولې وه، تار تار لانده ویښان یې پر تړلي تندي پراته ول.

غوټۍ ځان په کمپله کې ور ټول کړ، د ېو ال ته ور وښوېده، ځنګنونه یې پر خپل ټټر پورې ونیول، غلې کېناسته. غاښونه یې یو پر بل لګېدل، ټکا ترې خته. ..

حمید په غوسه وویل:

_لیونتوب مه کوه!

کوم غږ یې وانه ورېد:

حمید څنګ ته اېښې له چایو ډکه پیاله غوټۍ ته ور نږدې کړه، له جېبه یې د ګولیو پاکټ راویست، ښځې ته یې ونیو، ورو یې وویل:

_تندی دې زخم دی، د څاه د بیلر پر ژۍ لګېدلی و، هه! دا ګولۍ د درد لپاره ښې دي.

ښځې کوم حرکت ونه کړ:

حمید په سړه سینه وویل:

_ته خو هوښیاره یې، ته څنګه ...

غوټۍ چیغه کړه!

_له څاه نه په خټو لړلې خولۍ را ووته، زرینه خولۍ‌یواځې تا په سروله، نه دلته پیدا کیږي او نه هم د دې کلي په خلکو کې رواج ده، ووایه! له څاه نه راوتلې خولۍ ستا نه وه؟

د حمید تندی تریو شو:

_زما وه، خو دا د دې مانا نه لري چې ما دې خپله ترور وژلې وي.

_خو خولۍ د څاه په خټو کې راوخته.

حمید په خپلو تورو وینښتو کې ګوتې تېرې کړې، سپینه خولۍ یې له سره ولوېده، ورو یې وویل:

_ته له ما سره خوشاله یې؟

ښځه رېږدېدله...

حمید چیغه کړه!

_ته په ما ګرانه یې، بد مې نه در باندې لوریږي، تر اوسه مې کومه ترخه خبره نه ده درته کړې، ترور مې هم تر زوی کم نه ګڼلم، ما به ولې وژله؟

حمید یوه شېبه غلی و، بیا یې یودم وژړل...ده د ماشوم غوندې اوښکې تویولې...

غوټۍ په حیرانی ورته کتل... وروسته یې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ور مخته شوه، د سړي سر یې په خپل ټټر پورې ونیو.

شېبه ووته، د حمید د ژړا غږ په سلیګو بدل شو، په غریو کې یې وویل:

_دا د جانکو دام دی، زما خولۍ څو میاشتې مخکې په باغ کې ورکه شوه، زه خو وایم چې ده غلې کړې وه، دا دومره وخت نه د څاه پاکېدل و او نه هم زرینه خولۍ، خو نن چې مې له مزدورۍ ځواب کړ، هم د څاه اوبه کمې شوې او هم خولۍ پیدا شوه.

ښځې له ورسۍ د باندې وکتل، د اخور پر سر غوټه نه ښکارېده. ورو یې وویل:

_جانکو څه شو؟

_ومې شاړه، تر څو چې مې وسه کېده، سپک مې کړ، ور یاده مې کړه چې بیا دې دېخوا ونه ګورم.

ښځې د سړي سر په ټټر پورې ټینګ کړ، د حمید سونګېدا زیاته شوه، د کلي له جومات څخه د ماسپښین د اذان غږ اورېدل کېده.

* * *

ورځ ووته، ماښام و، غوټۍ له شيدو ډک دېګ په دالان کې کېښود، بېرته د باندې لاړه، غوا خلاصه وه، دې يوې بلې خوا ته وکتل، په زوټه يې وويل:

_ګل ميره!

پيشو ميو کړل، غوټۍ په منډه دالان ته ور ننوته، پيشو د شيدو په ډک دېګ کې خوله وهله، غوټۍ ځمکې ته لاس کړ، پياز په ګوتو ورغی، پياز پر تيغنه ولګېد، کړپ شو، پيشو منډه واخيسته.

غوټۍ د يګ پورته په تاخچه کې کېښود، بېرته د باندې ووته، غوا د سنځلې لاندنيو ښانګو ته غړۍ ور اوږده کړې وه.

شاوخوا يې وکتل، مزدور نه و. د سنځلې خواته روانه شوه، غوا منډه کړه، د کلا په دېوال کې د پرې شوې دروازې خواته ور وګرځېده.

غوټۍ ګړندي ګامونه واخيستل، د مڼو ونې تکې سپينې وې، ټول باغ د مڼو د ګل بوی نيولی و، تر ونو ور هاخوا شنه تاکونه ښکارېدل. غوا د تاکونو په يوه جووه کې ولاړه وه، شنې پاڼې يې تر خولې راوتلې وې. غوټۍ ورو ور نږدې شوه، پړې ته يې لاس ور وغځاوه، پړی نيم ګز شا ته لاړ، ښځې ورو خپل لاس ور ټول کړ، غواته يې وکتل، هغې وچې سترګې ورته نيولې وې، ژامه يې يوې ، بلې خواته خوځېدله... غوټۍ يوه شېبه غلې پر خپل ځای کېناسته، غوا بېرته د تاکونو شنو پاڼو ته خوله ور ټيټه کړه، ښځې ټوپ کړل، پړی يې ټينګ ونيو، غوا منډه واخيسته، ښځه پړمخې پرېوته، پړی يې پرېښود،غوا د انګورو پر پشته وخته، له پښو ښځه يې وړې لوټې را ورغړېدې.

 ښځې سترګې پټې کړې، په خوله کې يې خاورې ننوتې، ويې ټوخل، د خپل ټکري پيڅکه يې پر خوله تېره کړه، سترګې يې رڼې کړې، د ولاړېدو لپاره يې لاسونه پر ځمکه کېښودل، د ښې لاس ګوتې يې په مړه خاوره کې ننوتې، ګوتې يې لندې شوې، لاس يې له خاورو راويست، ګوتې يې وسولولې، سرېښناکه وې، لاس يې پزې ته ور ووړ، بوی يې نه ته، د غروب سرخۍ ته يې ونيو، ګوتې يې تورې وې.

ځمکې ته یې وکتل، کيڼ لاس يې د يوه بنيادم پر سپېره لاس ايښی و، زړه يې ولړزېد، چيغه يې کړه، شاته يې ټوپ کړ، پښه يې وښويده، ببرته پړمخې ولوېده، هماغسې بې حرکته پرېوته، تېزه تېزه سا يې وهله، ورو يې سترګې وغړولې، ګاړګوټې ويښته يې د يو چا پر سپېره لاس پرا ته ول، سترګې يې رډې راوختې، لاسونه يې پر ځمکه ولګول، د پښود ټولېدو سيکه يې نه لېده، په زحمت کېناسته، ژامې يې يو پر بل لګېدلې، لاندې يې وکتل، د يو چا لاس تر مړونده له خاورو راوتلی و.

ښی خپل لړزانده لاس خاورو ته ور نږدې کړ، ببرته يې ګوتې په هوا کې راټولې شوې، يوه شېبه يې په رډو سترګو له خاورو راوتلي لاس ته وکتل، د زړه دربا يې تېزه شوه، ناڅاپه يې دواړه منګولې په خاوره کې ښخې کړې، د ليونو په څېر يې مړه خاوره وتوشپله، لاس تر اوږې لوڅ شو، په لانده لستوڼي پورې خاورې نښتې وې، بيا يې د خاور په توشپلو پيل وکړ، ګوتې يې د کميس په غاړه ولګېدې، ټينګ يې ونيو، کش يې کړ، له خاورو سپېره ويښته راووتل، وروسته تندی ښکاره شو، بيا سترګې، پزه او خوله له خاور راووتل، غوږيې په ځير ورته وکتل، بې اختياره يې شونډې وربېږدېدې:

_جا، جا، جانکو!

د زړه ضربان يې ډېر شول، له خولې يې لاړې راووتې، لاندې يې وکتل، د سرې غاړه تر نيمايې غوڅه وه،له ورمېږه راوتلې تازه وينه له خاورو سره ګډه شوه

د ښځې پر زړه ترخې اوبه راپورته شوې، ټوخي واخيسته،کانګو ونيوله، مخ يې کوږ کړ، ويې ګرځول، سرې ته يې وکتل، د ماښام په تته رڼا کې يې پر تندې د کالدانې لوی داغ ښکارېده، د ښځې له خولې ځګونه را ووتل، پر سترګو يې تياره راغله، مخامخ ړنګه شوه.

* * *

ښځې سترګې رڼې کړې، پاڼې وې، تر پاڼو پورته سپینه ګرده سپوږمۍ ولاړه وه.
 په سر کې یې نرۍ څړیکه تېره شوه، کیڼ لاس یې پر ځمکه ولګاوه، لوټې وې، په زړه یې وېره ننوته، فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـزه، زه چېرته یم.

کوم ځواب یې وانهورېد.

پر ښي لاس یې زور راووست، لاس یې پوست ولګېد، ورو یې ور وکتل، لاس یې د یوه بنیادم پر لوڅه ببره سینه پروت و. خوله یې وازه کړه، د چیغې غږ راونه ووت، خرهاری یې شو، کیڼ بغور یې لوند ورته واېسېد، ورو یې پورته وکتل، پر تندي یې د یوه بنیادم له مړو وینښتو ډکه زنه اېښې وه. یو دم کېناسته، د سپوږمۍ رڼا د سړي پر لوڅو سپینو سترګو لګېدله... ښځې څو ځله خوله وازه کړه، غږ ترې راونه ووت، دومره پوهېده چې ځان یې رېږدي.

د مڼو د ونو له تورو څانګو څخه د لاسي بتۍ رڼا ښکاره شوه، یو غږ یې واورېد:

ـغوټۍ!

ښځه د تاک پاڼو ته ور وښوېده، رڼا د ونو تر څانګو را ووته، پر مخامخ دېوال ولګېده، یو دم ورکه شوه.

ښځې خپلو پښو ته کتل، پایڅې یې لړزېدلې...

د لاسې بتۍ رڼا د باغ په کونج کې ګرځېدله...ښځه ورو پر سینه وښوېده، لاس یې د یوه تاک په تنه پورې ونیو، په زحمت ولاړه شوه، زانګې وانګې یې د باغ د وره خواته حرکت وکړ، د کلا په مینځ کې لویې دروازې ته ور وګرځېده، کولپ ور لوېدلی و، خوله یې چیغې ته جوړه کړه، ساه یې په سینه کې سره راټوله شوه، له مرۍ نه یې یواځې خرهاری راووت.

 د بتۍ رڼا د کلا په دېوال کې له پرې شوې دروازې څخه را ووته، د سنځلی پر ځړېدلو څانګو ولګېده، څانګو اوږده سیوري پیدا کړل، رڼا بېرته ورکه شوه.

ښځه دالان ته ننوته، د پیازو چاړه یې پر ټېر پورې ونیوله، ټکری یې پرې خور کړ، کوټې ته لاړه، څراغ ته یې ور پو کړل، د وره شا ته غلې کېناسته.

چوپه چوپتیا وه، کله کله به څاه ته نږدې، یوې چونګښې کوررررړ کړل، نور هیڅ هم نه اورېدل کېدل.

شېبه وروسته د یوه بنیادم د بوټونو ټکا واورېدل شوه، د بتۍ رڼا له ورسۍنه کوټې ته ور ولوېده، رڼا پر یوه عکس ولګېده، ملک عطاالدین شخ برېتونه نیولي ول.

د کوټې د دروازې کړپ شو، د ښځې زړه د پښو تر پوندو منډه کړه، په کوټه کې یو نارینه غږ واورېدل شو:

_ غوټۍ !

غوټۍ په بیړه ولاړه شوه،په لاس کې نېولې چاړه یې پورته کړه، یو چا اخ کړل، بتۍ یې له لاسه ولوېده، له دروازې سره ولګېد، درب شو، په غولي ولوېد.

ښځې منډه واخیسته، کېڼه پښه یې د دروازې تر لیخکه ویسته، خو ترښۍ پښې یې د یوه بنیادم ګوتې تاو شوې، د کوټې خواته په زوره کش شوه، د لرګي پر صندوق ورغله، زنګنونه یې پر صندوق ولګېدل، شا په تخته پریوته.

بتۍ وخوځېده، له ځمکې پورته شوه، د ښځې پر مخ سپینه رڼا ولګېده، د هغې یوه خوا مخ په وینو سور و، وړې ، وړې لوټې په وینو کې نښتې وې.

د سړي زګیروی شو، اورلګیت ولګېد، د حمید په غټو سترګو کې د اورلګیت د دانې لمبه ښکارېدله...

بله دانه لاټین ته ور نږدې شوه، کوټه ژېړې رڼا ونیوله.

حمید خپل مټ ته لاس ور ووړ، د پیازو چاړه پکې بنده وه، چاړه یې له لاستي ونیوله، کش یې کړه، سرې وینې باد شوې.

ښځه په پښو ودرېده، د کوټې دروازې ته یې منډه ور واخیسته، د سړي پښه ور وغځېده، د ښځې له زنګانه سره ولګېده، پړمخې پریوته، څنې یې په شدت شا ته کش

شوې، سترګو ته یې د حمید سرې سترګې ودرېدې، د سړي له خولې لاړې باد شوې، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، ښځه پر اړخ ړنګه شوه.
حمید پردې ته لاس ور وغځاوه، کش یې کړه، پرده له میخونو سره یو ځای لاندې راولوېده. سړي نری تراډه ترې ویسته، تر مټ یې تاو کړه، کلکه غوټه یې ور واچوله.
حمید ښځې ته وکتل، په خاورو سپېره وه، سر یې دېوال ته کوږ و، په راوتلو رډو سترګو یې ده ته کتل.
حمید په ملنډو وویل:
_جانکو دې ولېد؟
ښځه له حرکته لوېد لې وه.
د سړي لاندنۍ شونډه وځړېده، سپین غاښونه یې ښکاره شول، ښځه یې تر ویښتو ونیوله، د هغې سر پورته شو، سترګو ته یې د چت تور لرګی ودرېدل، سړي په لوړ غږ وخندل، له خولې یې باد شوې لاړې د ښځې پر سپینه غاړه ولګېدې.
سړی یودم غلی شو، په ملنډو یې وویل:
_زه څه ملامت یم، دی په خپله کم عقل و، ما ستا له خولې د راوتلیو ځګونو د پاکولو لپاره ټوټه پسې غوښته. ورسۍ ته مې وکتل، جانکو د ځاه تر څنګ ولاړ و، له پایڅو نه یې خړې اوبه څڅېدلې، ده په لاس کې نیولې زرینې خولۍ ته کتل.
حمید غلی شو، یودم یې وخندل، څنګ یې بدل کړ، د سدرۍ له جېبه یې ګنې کونجیاني (کلیاني) راوېستې، د لرګې صندوق یې خلاص کړ، په غولي یې څو کاغذونه کېښودل شول، وروسته یې یودم وخندل:
_ دا وینې؟
ښځې په حیرانۍ ور وکتل، د سړي په لاس کې یو کوچنی تبر ښکارېده.
سړي تبر لاټین ته ور نږدې کړ، ورو یې وویل:
_ورته وګوره! د جانکو غاړه مې په همدې تبر پرې کړه، دی ساده سړی و، له خولۍ نه یې خټې پاکولې، زه هم د شا له خوا غلی ورغلم، تبر مې د هغه په غاړه راټیټ کړ.

خونکار

لیکوال: نصیر احمد احمدي

د ښځې خرهاری شو.
سړي پرته له دې چې هغې ته وګورې په خندا یې وویل:
_دې تبر د ډېرو غړۍ خوړلې دي، ته ورته وګوره، خوله یې سره ده، په دغو وچو وینو کې دې د مور د غاړې وینه هم ګډه شوېده.
د ښځې خرهاری ډېر شو، یودم یې ټوپ کړل، پر سړي ور پرېوته، د دواړو لاسونو تېره نوکان یې د هغه مخ ته برابر شول. سړي تر ستوني ونیوله، پورته شو، د ښځې ژامې ته یې سوک ورکړ، د هغې له خولې وینو داره وکړه ، څو څاڅکې د څراغ په ښیښنه وبهېدل، ښځه یوې خواته ړنګه شوه، په لنډ وخت کې د هغې له خولې نه راوتلې وینې یوه لویشت غولی سور کړ. د ښځې راوتلی ټټر په تېزۍ کښته پورته کېده....
سړی ولاړ شو، د ښځې ګېډې ته یې درنه لغته ورکړه، ښځې وټوخل، تاو را تاو شوه، بېرته بې حرکته پریوته.
سړي چیغه کړه!
_ستا پلار هم ما وواژه، د سپې زوی ته سلامت دوه ساعته ماتله وم، کله چې د غوټو له کوره راووت، په خوړ کې مې د تبر وار پرې وکړ، شپه وه، تبر سم ځای ونه لګېد، ده منډه واخیسته، په تیاره کې رانه ورک شو، خو وروسته مې پیدا کړ، په همدې تبر مې پر غاړه وواهه.
سړی غلی شو، یو دم یې شونډې وېږې کړې، ښځې ته یې وکتل، په ملنډو یې وویل:
_خو ودې نه پوښتل چې ولې؟
ښځې تېزه ساه وهله...
د سړي تندی تریو شو، چیغه یې کړه:
_پلار ته مې دې مرکه ور ولېږله، ته مې ورنه وغوښتې، خو ده غاړې کولې، ویل یې چې ملک سړی یم، څنګه خپله لور یوه موټروان ته ورکم.
سړی غلی شو، ښځې ته یې وکتل، هماغسې یې تېزه تېزه ساه وهله.
سړي وخندل، په ملنډو یې وویل:

ــپوهيږې چې ته مې ولې کولې؟
ښځې رډې سترګې ورته نيولې وې...
د سړي تندی تريو شو، په خشکه يې وويل:
ــزه ستا پر خيرن مخ نه وم مين، خبره د اتو شلو جريبو ځمکې، باغ، کلا او ګاڼو وه، ستا پلار نه خپل درلود او نه هم تربور، له غوټو هم ميراث وه، نو دا جايداد، ما د ځان لپاره تياره ګوله ګڼله، بس ! ملک بايد مړ شوی وای. ما همدا کار وکړ، خو ګوډ غوټو په څټ کې راشين شو، هيڅ مې نه وو ورته ويلې، هسې يې راسره بده شوه، که ګوډ په کلا کې نه وای اړولې، مور دې په خپله راضي کېده چې تا زما په نامه کړي، پر هغې خو هسي هم ګران وم، ترور مې وه، غوټو يې د خپل خاوند قاتل ګاڼه، ته ووايه! له ما پرته به يې په بل چا باور کاوه؟ هه!
ښځې د توشکي ژی د خپل ښي لاس په موټ کې ټينګه کړه.
سړي خبره پسې وغزوله:
ــ پوهېدم چې غوټو په جومات کې دی، ګوډ به د ماخستن له لمانځه وروسته کلا ته راته، تر هغو به دروازه خلاصه وه، زه هم د ماښام په تته رڼا کې کلا ته ورننوتم، په دالان کې مې ستا د مور ټوخی واورېد، په احتياط برج ته ختم، ستا د پلار لاسي بټۍ مې د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
سړي وخندل، خبرې يې پرې شوې، بېرته يې وويل:
ــپوهېږې چې لاسي بټۍ مې له کومه کړه؟!
ځواب يې وانهورېد.
ــستا د پلار له جېبه مې راوېسته، لومړۍ مې مړ کړ، بيا مې د هغه جېبونه ولټول، بس! سرکوزی ډېر سخت سړی و، په جېب کې يې يوه روپۍ هم نه وه، يواځې يوه قواله ترې راوخته او يوه هم هماغه لاسي بټۍ چې ما د ګوډ تر توشکې لاندې کړه.
د ښځې رېږدېدلي لاس حرکت وکړ، سړي ور وکتل، يو ګز ليرې د پيازو چاړه پرته وه، سړي په ملنډو وويل:

_چاړه غواړې؟

خپله پښه يې چاړې ته ور وغځوله، چاړه يې پر پونده ووهله، چاړه د ښځې له لاس سره ولګېده، سړي هماغسې په ملنډو وويل:

_هه! دا يې هم چاړه!

ښځې بېرته لاس ور ټول کړ، د پخوا په څېر ستونې ستغ پرېوته، چت ته يې وکتل، له ښې سترګې راوتلې اوښکه يې ورغړېده، د غوږ تر څنګ يې په ګڼو ګاږګوتې تورو ويښتو کې پټه شوه.

سړي وخندل:

_مور مې دې هم همداسې ووژله، ماښام قضا کاهدانې ته ننوتم، تر ماخستنه ماتله وم، مور دې له څراغ سره د باندې راووته، د خوارکۍ سړو اوبو ته زړه شوی و، په لاس کې يې چايجوشه ښکارېدله، نيغه د څاه خواته ور روانه شوه، خو بوکه يې لا نيمايي ته نه وه را پورته کړې چې د تبر وار مې پرې وکړ. اخ يې هم تر خولې راونه ووت، په غېږ کې مې را ړنګه شوه، لاسونه مې سرو وينو ونيول. د هغې سر مې څاه ته ور وغځاوه، په خپله پورته برج ته وختم، د ګوډ خر هارى خوت، غاړه يې د تبر خولې ته ښه جوړه وه، خو ومې نه واژه، که مې داسې کړې وای، نو ستا د مور او پلار قاتل به څوک وای؟ ته به څنګه زما کېدې؟ ګوډ خو مې د بدۍ په پلمه په رڼا ورځ هم وژلی شو، ما يې يوائې پر سپينو پايڅو خپل له وينو ډک لاسونه څنډ وهل.

له برجه را کښته شوم، ترور مې له پښو ونيوله، څاه ته مې ور خوشې کړه، پام مې نه و، زرينه خولۍ هم ورسره ولوېده، زه بېرته کاهدانې ته ننوتم، شپېه وروسته ته له کوټې راووتې، چيغې دې کړې، ګوډ له برجه راکښته شو.

سړی غلی شو، بېرته يې شونډې وخوځېدې:

په نورو خبرو خو ته هم پوهېږې، ما د کاهدانې له وره نه هر څه ليدل، کله چې جانکو د خلکو د خبرولو لپاره د کلادروازه خلاصه کړه، په کلي کې د هغه له چيغو سره سم، زه هم له کلا ووتم.

لـيـکـو ا ل :   نـصـيـر احـمـد احـمـدي

سړي څراغ ته لاس ور وغځاوه، د ښځې مخ ته يې ورنږدې کړ، خوله يې په وينو سره وه، په سرو شونډو کې يې د لاټين ژيړه رڼا ښکارېدله.

سړي په خندا وويل:

_اوس يواځې ته پاتې يې، غم مه کوه، ستا غم مې هم خوړلی، اوس دې باغ ته بيايم، هلته جامې درنه باسم، بيا دې پر تبر غاړه غوځوم او لوڅه لغړه دې د جانکو پر ټټر پرېباسم.

د ښځې خرهاری ډېر شو.

د سړي خندا زور ونيو، له خولې يې لاړې باد شوې، هماغسې يې په خندا کې وويل:

_ په جانکو دومره وخت نه دی وتلی، يو دوه تازه زخمونه به يې په غاړه کې جوړ کم، په خپله وينه راباسي، بس! يواځې مخ او ځان يې لږ پاکوالی رانه غواړې. ته ووايه! څوک به ما ملامت کړي، ساده خلک دي، ورته وبه وايم چې دواړه سره جوړ ول، يو ځای مې سره ونيول.

د ښځې له خولې ځگونه راووتل، يو دم يې ټکان وخوړ، سړی يې پورې واهه،لاټين ولوېد، ښځه ولاړه شوه، سړي تر پښې ونيوله، ښځې لاټين پورته کړ، کړنگ شو، سړي خپل سر ته غبرگ لاسونه ونيول، په ويښتو کې يې د څراغ ماتې نازکې ښيښې بندې وې، مخ يې لوند شو، د خاورو د تېلو بوی يې پر سپږمو ننوت.

ښځه زانگې وانگې له کوټې ووته، سپوږمې د کلاه د ختيځ برج پر سر ولاړه وه.

ښځې څو ځله چيغې ته خوله جوړه کړه، خو غږ به يې په مری کې تاو راتاو شو، له خولې به يې يواځې خرهاری را ووت.

باغ ته ننوته، د منو د ونو خواته ور وگرځېده، څو گامه يې واخيستل، پښه يې لښتي ته ور وښوېده، پر لوڅو پښو يې سړې اوبه ور واوښتې، بېرته پورته وخته، له اوږې سره يې يو څه ولگېدل، په وارخطايې يې ور وکتل، له ټيټ ښاخ څخه د منو سپين گلان توی شول.

لـيکـو ا ل : نـصيـر احـمـد احـمـدي

ښځې پر مخامخ دېوال منډه ور واخيسته، ټوپ يې کړل، لاسونه يې د سرداو سر ته ور ورسېدل، له نوکانو سره يې د دېوال کاهګل جلا شو، ښېرته شاپر تخته پرېوته.
دېوال ته يې وکتل، هسک و، يوه تاک ته ور وښوېده، ځان يې د تاک په ګڼو څانګو کې ننه ايست.
ښه شېبه ووته، د بتۍ سپينه رڼا د مڼو په ونو کې ګرځېده...وروسته ورکه شوه.
ښځې تېزه تېزه ساه وهله... بيا يې نږدې غږ واورېد:
_غوټۍ!
ښځه په خپل ځای کې غلې ناسته وه.
ناڅاپه يو سيوری ور باندې راغی، نږدې پاڼې وښورېدې، ښځې خپله ساه ودروله، پر پښه يې يو څوک ور وختل، ښځې خپله لاندنۍ شونډه په غاښونو کې ټينګه کړه، سړی مخکې لاړ.
ښځې سړه ساه ويسته، چوپه چوپتيا وه، چرچرک نارې وهلې...
ښځې سترګې پټې کړې، دې په تيزی سره ساه وهله... يودم يې تر ښۍ پښې د يوچا ګوتې تاو شوې، کش شوه، د تاک پاڼې يې له مخ سره ولګېدې، ټکری يې په يوه څانګه کې پاتې شو، پر هوار ميدان ستوني ستغ، سرتوره پرېوته.
ښځې په بيړه پورته وکتل، حميد و، د سپوږمۍ رڼا يې پر ښرو وېښتو پرته وه.
حميد د هغې پر ټټر پښه کېښوده، په لاس کې يې تبر ښکارېده.
ښځې د هغه تر پښې ګوتې تاو کړې، سړي د ښځې پر ټټر زور راووست، تبر يې پورته کړ، ښځې وټوخل، تبر ته يې وکتل، په ستورو کې ولاړ و.
ښځې سترګې پټې کړې، شېبه ووته، د ښځې پر مخ او غاړه تاوده څاڅکې ولګېدل.
خرهاری يې تر غوږ شو، سترګې يې رڼې کړې، تبر هماغسې پورته ولاړ و.
ښځې حميد ته وکتل،د هغه له ستوني وينو دارې وهلې...تبر يې له لاسه جلا شو، ولوېد، تېره څوکه يې د ښځې غوږ ته نږدې په ځمکه کې ننوته، دی هم مخامخ پر يوه

لـیـکـو ال : نـصـیـر احـمـد احـمـدي

تاک ورغی، لښتې ماتې شوې، درب شو، پړمخې پریووت، له ورمېږه یې د چاړې لاستی راوتلی و.

ښځې ټکان وخوړ، د حمید ځنګنو ته نږدې غبرګ بوټونه ښکاریدل، ښځې په راوتلو رډو سترګو پورته وکتل، یو څوک ولاړ و، څېره یې نه ښکارېده، د سپوږمۍ رڼا یې پر اوږو لګېدله.

ښځه کېناسته، نیم ګز شا ته شوه.

سړی ورمخته شو، ګونډې یې پر ځمکه ولګېدې، څېره یې د سپوږمۍ رڼا ته برابره شوه، ده کږه پزه درلوده، په سترګو کې یې اوښکې ځلېدلې، په غریو کې یې وویل:

_غوټۍ زویه!

ښځې په حیرانی ورته کتل...

سړي د هغې اوږو ته څنډ ورکړ، چیغه یې کړه!

زه یم، غوث الدین!

د ښځې په ستونې کې خرهاری شو، زوروره چیغه یې تر خولې راووته!

_ لا لا!

ځان یې د تره غېږې ته ور واچاوه، کوکه یې کړه، د ژړا غږ په ټول باغ کې تاو راتاو شو...

سړي د غوټۍ د ککرۍ په ګڼو پېچلو ویښتو کې ګوتې تېرې کړې، د هغې سر یې پر خپل ټټر پورې ټینګ کړ، د ښځې کوکو زور واخیست. سړي په غریو کې وویل:

_هر څه به سم شي، هرڅه!

ښځې هماغسې ژړل...

ښه شېبه ووته،د ښځې اوښکې نه تم کېدې، وروسته یې په نیولي جږ غږ وویل:

لا لا! ما دې خپل کور ته بوځه!

سړي د ښځې پر ککرۍ شونډې کیښودې، ښکل یې کړه.

لـیـکـو ا ل : نـصیـر احـمـد احـمـدي

پاو وروسته د سپوږمۍ رڼا په دوو تنو لګېدله، دواړه د منو په ګڼو ونو کې کلا ته د پرې شوي وره خواته روان ول، ښځې خپل سر د سړي پر اوږه ایښی و، سړي په تګ کې ستونزه درلوده، کینه پښه یې درنه پسې اخیسته.

پای